Revistă de analiză şi informaţie culturală

Asociația Ecologică a Oamenilor de Știință și Artă ECOSTAR21

CULTURA Vâlceană

ISSN 1844 - 2358
ISSN-L 1844 - 2358

Anul XIV • Nr. 192 • august 2022 • editat de ECOSTAR 21 prin INTOL PRESS • www.culturaarsmundi.ro

Cuprins:

- **ARHIMANDRITUL DR. VENIAMIN MICLE - O VIAȚĂ CA O FILOCALIE**
  † VARSANUFIE ..... pag. 1
- **ARHIM. VENIAMIN MICLE A ÎMPLINIT 83 DE ANI!**
  Petre CICHIRDAN ..... pag. 2
- **ARHIM. VENIAMIN MICLE: „BOLNIȚA DE LA BISTRIȚA. MĂNĂSTIRE ISIHASTĂ“**
  Pr. Constantin OLARIU ..... pag. 2
- **VÂLCEA ŞI UNIUNILE DE... CREAȚIE**
  Mihai SPORIŞ ..... pag. 3
- **ROMANUL FANTEZIILOR RECONFORTANTE ALE SPIRITULUI, DĂRUIT DE GIGI POȘIRCĂ**
  Ion MICUȚ ..... pag. 4
- **GÂNDURI DESPRE DUMITRU BĂLAȘA - „PATRIARHUL DE LA DRĂGĂȘANI“**
  Cristian Ovidiu DINICĂ ..... pag. 4
- **CULTURA POPULARĂ A LOCALITĂȚII HOREZU**
  Pr. Dr. Constantin MĂNESCU ..... pag. 5
- **UN CAZ DE *KITSCH*-OIZARE A CULTURII TRADIȚIONALE ROMÂNEȘTI**
  Marian PĂTRAȘCU ..... pag. 6
- **BILL GATES - CUM SĂ EVITĂM UN DEZASTRU CLIMATIC**
  Gheorghe PANTELIMON ..... pag. 6
- **DIN REVISTE LUATE... ŞI-N REVISTĂ DATE**
  Mihai MUSTĂȚEA ..... pag. 7
- **DOI REVOLUȚIONARI LA RÂMNIC...**
  Bogdan ALECA ..... pag. 8
- **MINUNEA DE PE LOTRU - 2022!**
  Simion PETRE ..... pag. 9
- **PRIMĂRIA MUNICIPIULUI RÂMNICU VÂLCEA**
  Biroul de Presă ..... pag. 10
- **SECOLUL XXI A DEBUTAT CU UNA DINTRE MARILE MINCIUNI ALE LUMII!**
  Leontina RUS ..... pag. 10
- **ICOANE MIRACULOASE**
  Arhim. Veniamin MICLE ..... pag. 11
- **NICOLAE DANEȘ: MONOGRAFIA COMUNEI MIHĂEȘTI - JUDEȚUL VÂLCEA**
  Simion Petre CICKIRDAN ..... pag. 12
- **OBIECTE DE CULT ŞI CĂRȚI LITURGICE DĂRUITE BISERICII SCHITULUI FEDELEŞOIU**
  Pr. Dr. Ioan DURĂ ..... pag. 13
- **UN STRĂLUCIT EMISAR DIPLOMATIC AMERICAN LA BUCUREŞTI RECUNOAŞTE: BUCOVINA ŞI BASARABIA - ȚINUTURI ROMÂNEŞTI**
  Tanța TĂNĂSESCU ..... pag. 14
- **ISTORIA SCULPTURII ROMÂNEŞTI - AUGUST**
  Emil MANZUR ..... pag. 15
- **TRAISTA CU PLANTE MEDICINALE**
  Ana-Maria LAZĂR ..... pag. 16

CULTURA vâlceană a primit premiul Ligii Scriitorilor Români (LSR) pe anul 2020

ARHIMANDRITUL DR. VENIAMIN MICLE – O VIAȚĂ CA O FILOCALIE

Călugăr cărturar și mărturisitor al valorilor credinței și neamului românesc, Părintele Arhimandrit Veniamin Micle ne încredințează de faptul că Biserica este comunitatea celor care știu că prin rugăciune se împărtășesc de puterea mântuitoare a lui Dumnezeu.

Prezent și legat prin toate fibrele sufletești de Mănăstirea Bistrița, ai cărei cei peste 500 de ani de existență neîntreruptă au însemnat o iradiere spirituală și misionară în întregul spațiu al Olteniei de sub Munte, Părintele Veniamin s-a dedicat cu evlavie, cu multă râvnă și acrivie cărturărească, decenii întregi, descoperirii experiențelor duhovnicești ale vieților unor monahi și sihaștri cu trăire sfântă care s-au făcut părtași în timpul vieții de daruri alese, în fericita tradiție a înaintașilor săi, deopotrivă vrednici monahi, caligrafi și tipografi vestiți.

Unind rugăciunea și activitatea cărturărească cu experiența vieții trăite în Dumnezeu, în chilia așezată între biserica bolniță „Schimbarea la Față” și marginea codrului, pe care a transformat-o în cel mai fertil atelier de lucru, a izbutit să strângă între coperțile cărților sale cuvinte prin care a cucerit suflete împietrite ori a pășit cu naturalețe și cu multă nădejde în istoria neamului și a Bisericii, păstrându-și libertatea cuvântului și a omului ancorat în Adevăr.

Cu chipul luminos și sufletul nobil, ieșit din rădăcina vânjoasă a arbore-lui său din Maramureșul neaoș, un spațiu înveșmântat de autentice trăiri în care călăuzitoare a fost credința în Dumnezeu, Părintele Veniamin, prin cuvântul său plin de blândețe și înțelepciune, greu de egalat în frumusețe și profunzime, descoperă în viața și slujirea sa darurile lui Dumnezeu și dragostea față de Biserică.

Neobosit în lucrarea de zidire a slovei dumnezeiești în inimile credincioșilor și dornic să înrădăcineze în minte rugăciunea și să așeze în inimă, prin Duhul Sfânt, iubirea lui Dumnezeu, cu o conștiință mereu trează, se arată a fi, prin exemplul vieții sale, împlinitor al cuvântului psalmistului „al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat” (Psalmul CXVIII, 94).

Rafinat și erudit, s-a ridicat la cinstirea ce i se cuvine prin muncă asiduă și înțelepciune, pe care le-a cultivat în timpul studiilor din Franța și Ierusalim, apoi ca asistent universitar la Institutul Teologic din București și la Institutul Teologic din Sibiu, ori ca profesor la Seminariile Teologice din Curtea de Argeș, Craiova și director al Seminarului Teologic din București.

Participant la numeroase simpozioane și congrese, a descoperit prin comunicările și conferințele susținute valorile spirituale și culturale ale poporului român, atrăgând atenția asupra unor noi teme de cercetare, menite să ofere sens și auten-ticitate istoriografiei actuale.

Cei 83 de ani de viață ai Părintelui Arhimandrit Veniamin Micle reprezintă anii în care, cu demnitate și smerenie, a deschis zăgazuri nebănuite și a așezat binele Bisericii întotdeauna mai presus de grija față de propria persoană, încredințat fiind de purtarea de grijă și mila lui Dumnezeu.

Opera Preacuvioșiei Sale, care numără peste 100 de volume de teologie și sute de studii și articole, îl așază în rândul ostenitorilor mistuiți de dorința de a înnoda firul evenimentelor trecute și se adaugă tezaurului scris al neamului românesc, constituind mărturia peste timp a unei experiențe vii a monahului dornic de cunoașterea lui Dumnezeu.

Părinte duhovnicesc cu o viață interioară intensă, bogată și profundă, statornic în credință, este apreciat de monahi și ucenici pentru modul în care se dedică slujirii lui Dumnezeu și semenilor, împletind fidelitatea față de Tradiție cu rugăciunea și postirea, dragostea pentru cele sfinte cu privegherea și blândețea cu îndelunga răbdare, jertfa nevoințelor personale cu bucuria dăruirii de sine pentru alții, străduindu-se să aducă rod bogat, iar rodul său să rămână (cf. Ioan XV, 16). A devenit un duhovnic apreciat și căutat, angajându-i pe toții fiii săi duhovnicești în împlinirea poruncilor și a sfaturilor evanghelice. Povățuirile împărătășite cu multă generozitate îi descoperă discernământul și înțelepciunea de a oferi fiecăruia sfatul cel bun și folositor, dar și disponibilitatea sufletească de a-i purta în rugăciune pe toți fiii săi duhovnicești.

Prin vasta cultură teologică și aleasa trăire duhovnicească, a devenit reper multor generații de preoți care descoperă în slujirea Părintelui Arhimandrit Veniamin Micle împlinirea vocației și chipul luminos al unui vrednic slujitor al Mântuitorului Hristos care a înțeles că mântuirea nu poate fi înfăptuită în solitudine ci în comuniune, în împreuna sfătuire pe care a ridicat-o la nivel de artă.

Acum, la împlinirea a 83 de ani, rugăm Preamilostivul Dumnezeu să vă dăruiască multă sănătate, bucurii duhovnicești, putere de muncă și ani mulți în slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui.

† VARSANUFIE
Arhiepiscopul Râmnicului

ARHIM. VENIAMIN MICLE A ÎMPLINIT 83 DE ANI!

Petre CICHIRDAN

Ca în fiecare an, după ce în 2019 a adunat 80 de ani și a fost sărbătorit cu fast, Arhiepiscopia Râmnicului, la Mănăstirea Bistrița, la 07 iulie 2022, l-a sărbătoprit la 83 de ani pe Arhim. Veniamin Micle. O sărbătoare mult așteptată de oamenii de cultură vâlceni mai ales după această perioadă mai mult decât încercată și plină de restricții la care a fost supusă populația României, populația lumii întregi, perioada 2020 - 2021 și început de 2022... Pe lîngă urările de bine pe care le facem la această aniversare monahului cărturar și senior editor la întreaga presă a noastră, Intol Press, dorim de la început să aducem cuvinte de laudă și mulțumire Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie pentru modul cum a organizat și condus această sărbătorire, manifestare culturală!...fiindcă toată lumea știe ce acte de mare cultură ascund aceste sfânte lăcașuri, Mănăstirea Bistrița vâlceană și Bolnița, aflate în custodia spirituală a celui mai însemnat învățat, monah, scriitor, istoric și publicist din lumea ortodoxiei! ...Mănăstirea Bistrița proiectată din anul 1982 chiar de Veniamin Micle să devină Academie Religioasă - Institut de formare și pregătire superioară a monahilor și cadrelor preoțești; la fel, să devină muzeu al tiparului de carte românească; mănăstire care are în dotare o biserică din zid, pictată - Bolnița - încă de la sfârșitul sec. al XIII - lea, renovată în tenta liniei și culorii din acea perioadă!...prin tabloul votiv fiind o primă mostră de manifestare a picturii ca artă plastică cu rădăcini în marea Renaștere de la jumătatea mileniului doi... Mănăstire a cărei Biserică catedrală reconstruită cu influențe gotice, și pictată de Gheorghe Tattarăscu la jumătatea sec. XIX, este una dintre cele mai renumite și atestă realăturarea noastră culturală la națiunile din Europa centrală și de vest (așa cum a fost în sec. XIV, XV, XVI)... După slujba din biserica catedrală condusă de Înaltpreasfințitul la care au participat pe lângă personalul monahicesc (care are în strană un admirabil cor de maici) și mulți invitați, oameni de cultură vâlceni dar și artiști de renume, cum au fost cei de la Teatrul An-ton Pann, precum și Daniela Nane de la București, Înaltul Prelat al Arhiepiscopiei a rostit un cuvânt de felicitare și prezentare a Arhimandritului... În sala muzeului de carte veche al mănăstirii, arhimandritul și-a condus invitații iar surpriza a sosit după ce aceștia și-au luat locurile în primire iar ÎPS Varsanufie s-a instalat în fața participanților ca moderator! al lansării de carte. „Bolnița de la Bistrița. Mănăstire isihastă” și „Rugăciunea, cale spre mântuire” două cărți semnate de Arhim. Veniamin Micle și produse de Editua *Praxis* a Arhiepiscopiei. Mai întâi s-a urmărit filmul creat de Iuliana Mateescu și închinat Bolniței mănăstirii, cum spuneam, excepțional monument de arhitectură și artă plastică din secolul XIV...Apoi Pr. Constantin Olariu a prezentat cele două cărți punînd accent pe Bolnița mănăstirii, fiind un volum de autor, în care arhimandritul își relevă calitățile de veritabil cercetător de istoria artelor, prezentând pe lângă demersurile științifice monumentul în sine, cu referiri la adresa criticilor de artă avizați în subiect, originale interpretări la adresa picturii interioare datată și ea din preajma anului 1500...Au lecturat din cărțile prezentate actorii Octavian Costin și Bianca Cuculici...Ce ni s-a părut interesant la manifestarea de la Mănăstirea Bistrița a fost prezența ca moderator a Înaltpreasfințitului care, putem spune, a sclipit de la început până la sfârșit cu aceeași intensitate, demonstrând celor prezenți cultura pe care o posedă, înalta școală, pofta de viață în această vie (!) sacralitate creată de sărbătorit și sfântul lăcaș de sub Arnota!...a fost ca argintul viu de când a intrat pe poarte mănăstirii și până la sfârșitul manifestării încheiate cu un minunat bufet suedez; și, când, arhimandritul dădea încă autografe, iar, țineți-vă bine, Înaltul împărțea ziarele noastre invitaților!...Mi-am amintit (de fapt nu o dată în acești opt ani de când ÎPS Varsanufie este Arhiepiscop de Râmnic) de personalitatea lui Vartolomeu Stănescu, episcopul Râmnicului din prima jumătate a secolului XX, care împreună cu Constantin C. Popian transforma-se Bistrița în scenă vie a teatrului vâlcean! Adunând în cei opt ani faptele minunate de înaltă calitate și interes local, și național, care s-au produs în județul Vâlcea din inițiativa Arhiepiscopului Arhiepiscopiei Râmnicului putem spune că ÎPS Varsanufie a produs o adevărată Revoluție în cultura Râmnicului și a județului Vâlcea!...am mai făcut-o și nu mai enumăr aceste minunate fapte...Arhimandrit Veniamin Micle a urmărit cu interes întreaga acțiune a evenimentului lansării celor două cărți iar la sfârșit a mulțumit tuturor pentru participare și, indirect, prin intermediul proiecției video și-a făcut, încă odată, cunoscute deja- celebrele sale cercetări, descoperiri- imposibil de combătut în scris sau *tête-à-tête* de către oricine (până acum nimeni nu s-a încumetat): Macarie- prim tipograf român, Bătălia de la Posada a avut loc la Bistrița vâlceană, Dionisie Rusul pictor al Bolniței!... frumos, foarte frumos și întăritor pentru români!

Nu în ultimul rând am remarcat, către finalul întâl-nirii din sala muzeului de carte veche de la mănăstire, prezența primarului comunei Costești, Toma Marius Peștereanu, care a ținut să-i ofere celebrului monah cărturar și publicist o Diplomă de Excelență și să-i ureze viață lungă și sănătate...Domnul Peștereanu are de ce să fie mândru cu un asemenea Cetățean de Onoare al comunei Costești, titlu pe care Arhim. Veniamin Micle l-a primit în urmă cu opt ani (2015).

ARHIM. VENIAMIN MICLE: „BOLNIȚA DE LA BISTRIȚA. MĂNĂSTIRE ISIHASTĂ”

Pr. Constantin OLARIU

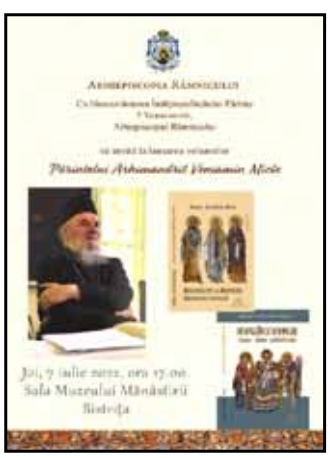

Volumul Părintelui Arhimandrit Veniamin Micle, *Bolnița de la Bistrița. Mănăstire isihastă*, apărut la Editura *Praxis*, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Varsanufie ne încredințează de faptul că înnoirea duhovnicească exprimată dogmatic în scrierile Sfântului Grigorie Palama a exercitat o influență uriașă asupra întregii lumi ortodoxe, și a celei din spațiul românesc, în mod aparte, atât în plan duhovnicesc, cât și în planul artei creștine, prin capacitatea de sugerare a unei adânci vieți spirituale prin arhitectura lăcașurilor de cult și chipurile sfinților ce au fost pictați.

În alcătuirea volumului *Bolnița de la Bistrița. Mănăstire isihastă,* demersul Părintelui Veniamin nu a fost doar acela de a înnoda firul unor evenimente istorice și duhovnicești, ci, „încercând să-i descifrez tainele”, așază în pagină cu un remarcabil talent scriitoricesc experiența rugăciunii acestei obști monahale, având, desigur, meritul de a ne dezvălui „o comoară a patrimoniului spiritual și cultural” al Olteniei de sub Munte, cum îi place autorului să afirme. Astfel, în cele 248 de pagini, urmate de o bogată bibliografie, prezintă diferite abordări istorice privitoare la construirea bisericii-bolniță și a pictării acesteia, cărora le alătură, cu aleasă măiestrie, o incursiune în istoria artei bisericești, prezentând cititorului „Biserica Bolniță” de la Mănăstirea Bistrița, „pe baza unor documente de arhivă și studii de specialitate”, drept cea mai veche biserică din Oltenia, zidită în secolul al XIV-lea, ca aparținând unei mănăstiri întemeiate sub impulsul puternicului curent monahal isihast, cum denotă și hramul „*Schimbarea la Față*”, eveniment hristologic aflat în centrul preocupărilor duhovnicești ale călugărilor isihaști din secolul al XIV-lea.

Volumul se bucură de cuvântul de binecuvântare al Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie, care așază în inimile noastre încredințarea că bolnița Schimbarea la Față, este, într-adevăr, lăcaș al desăvârșirii călugărilor isihaști**,** mănăstire care păstrează, de mai bine de 500 de ani, icoana vie a experiențelor mistice de care s-au făcut părtași monahii cu trăire sfântă.

În cuprinsul cărții, Părintele Veniamin realizează o incursiune în istoria monahismului românesc și în istoria artei, urmate de o generoasă prezentare a istoriei lăcașului de cult și a programului iconografic cu care a fost împodobit, accentuând, bineînțeles, tematica ishastă a picturii și aspecte ale vieții comunității monastice.

Volumul *Bolnița de la Bistrița. Mănăstire isihastă* este o invitație spre a descoperi rodul unor mai vechi și mai apropiate strădanii ale Părintelui Arhimandrit Veniamin Micle de a rescrie istoria Bolniței de la Bistrița- un spațiu al rugăciunii și al nevoințelor călugărilor.

VÂLCEA ȘI UNIUNILE DE… CREAȚIE

Mihai SPORIȘ

În România există asociații ale creatorilor în diferite sectoare ale culturii. Constituția permite societății asocierile, iar justiția le confirmă autoritatea juridică în baza statutelor. Aceste asociații, cu numele de UNIUNI, s-au organizat cu un centru național și cu o răspândire în teritoriu, prin filiale județene. Parte din acestea au, prin lege, atributul utilității publice, altele sunt în … așteptare. Că există aceste structuri organizate este… de bine! Să remarcăm dintr-un început câteva: Uniunea Artiștilor Plastici (UAP), Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), Liga Scriitorilor din România – cu sediul central la Cluj-Napoca! (LSR), care își au *Filială județeană* și în Vâlcea. Dar să semnalăm aici și dorința neîmplinită a Vâlcii, de a avea și o filială a Uniunii Scriitorilor din România (USR). Faptul absenței acesteia a determinat pe mulții poeți și scriitori vâlceni să meargă la Filialele județene vecine: Sibiu, Argeș, Dolj, deși numărul lor, cumulat, întrunea pragul critic al înființării. Să nu mai vorbim de… piedicile subiective puse în calea unor „dosare beton", în spusa celor care aveau și… alte așteptări (vezi Filiala Dolj, ca studiu de caz!), celor care doreau să adere la Uniune, îndrituiți de realizările lor. Așa explicăm apariția în peisajul local, să umple un gol, a Societății Culturale „Anton Pann", prin 1999, reînnodând firul rupt al fostei asociații… doar „literare"- sub patronajul aceluiași Anton Pann!-, înființată prin anii 80, prin decizie de partid (același care boteza USR-ul și… îngropa UZPR-ul!). Probleme au fost și cu noua identitate publică a artiștilor plastici, Uniune cea nouă (UAP-ul!), nerecunoscând în rându-l pe *artiștii amatori* (definind, cumva aleatoriu, profesionismul în artă și un soi de exclusivism, tocmai în dauna libertății creației!). Așa trebuie înțeleasă noua denumire a Societății: *culturale*, nu *literare*! „Anton Pann". Faptul că în interiorul acesteia va fi funcționat la un moment dat „Cenaclul artelor și artiștilor" (cu evenimente dedicate, nu doar literaturii, ci și picturii, sculpturii, muzicii etc.) este atestat de arhiva cu buletinele editate și păstrate în www.cultura arsmundi.ro. Cum a evoluat *societatea culturală* și și-a abandonat chiar *revista*, este altă… poveste. Să remarcăm însă, că la cotitura…Societății *culturale*… înapoi, majoritar, spre *literatură,* din ea s-a desprins, cu reviste cu tot, un curent al publicisticii culturale (revistele, arhivate și ele, stau mărturie!), care poate fi regăsit într-o facțiune a Filialei UZPR Vâlcea, atunci când aceasta se remarcă în spațiul vâlcean.

Să remarcăm aici dinamica societății, una într-o tranziție cu modificare rapidă a contextului global care ne conținea. Imediat după 1990 un aparent monolit s-a făcut bucăți! Toate domeniile și-au căutat un *modus vivendi* nou. Știrile cotidiene, nu puține, au cerut o media cotidiană abundentă. Au apărut ziare noi, canale radio și TV., locale. Cotidianul, cu știrile războirii politice din arena, care își săpa noile tranșeee, își construia noile cetăți, surclasa media culturală. Mai apoi, ca un hatâr, ziarele își vor permite suplimente culturale. Televiziunile locale își vor fi pus în programe, pe lângă folclorizarea excesivă-care da bine votanților!- emisiuni de cultură, cu oarece priză și un public avizat. Amintim între mai multe, ca exemplu, suplimentul cultural al „Monitorului de Vâlcea", tocmai când „Jurnalul de Vâlcea" (săptămânal cu amprentă culturală!) ieșea din scenă. Atunci în Vâlcea funcționa și „Cafeneaua Monitorul", cu sprijinul firmei Boromir, ca un colocviu cultural autentic (vezi arhiva Monitorul de Vâlcea!). În apogeul lor televiziunile locale… duduiau și găzduiau emisiuni culturale remarcabile, cu personalități incontestabile, care ieșeau din tiparul angajamentelor partizane. Societatea s-a așezat într-o anume schemă existențială (*proiecte de țară* , le-ar numi politicienii): Uniunea Europeană, NATO, altă definire a corectitudinii politice. Integrarea în noua rețea a comunicării, a spațiului global, a modificat semnificativ spectrul media. Presa scrisă, zilnică (ziarul tipărit și difuzat cu factorul poștal la poartă… o amintire!) si-a redus tirajele, apoi frecvența de apariție…, fiind surclasată de *on line*-ul, *just in time*, al digitalului din noul imperiu al comunicării. Televiziunile, în înmiirea canalelor, au anemiat, până la dispariție, puzderia canalelor locale (unele déjà vasale… celor centrale, regionale!). Presa culturală își va fi găsit salvarea în revistele care se vor fi adaptat și formatului electronic. Să observăm mulțimea lor în Vâlcea și sincronizarea lor cu cerințele momentelor. Să exemplificăm cu revista *on line* : *Cultura ars mundi.* Platformele de socializare, înmulțirea celor cu acces la internet și în posesia dispozitivelor mobile, au determinat alte comportamente. Timpul de reacție la efectele resimțite, este instantaneu, fără temporizarea necesară înțelegerii mesajului, în adâncimea lui! Între acțiune și reacțiune nu mai este loc de reflecția necesară!

Un cuvânt de… rău generează în rețeaua neuronală a societății, amplificat cu numărul celor ce accesează mesajul fără discernământ, scandalul public! Înainte de a semnala… cum s-a inițiat un scandal public, legat de o Uniune de creație cu filială vâlceană (UZPR), să mai semnalăm și procesul apariției locale a altor structuri inspirate de vreun model central. Să remarcăm că mediul local, cu oarece autonomie înainte de reîngrădirile centrului, tinde firesc către propria emancipare, intrând într-o firească competiție cu vecinătățile. Să ne amintim doar de eforturile Râmnicului nostru de-a deveni… *oraș european* și de mândria locală cu noile „cuceriri" în această ambiție. Primele ziare particulare ca apariție (chiar dacă numai prin schimbarea maczului, unele!), posturile de Radio, TV., într-o concurență benefică (să remarcăm ETALON-ul, care își făcuse la un moment dat și propria asociație literară, conducerea lui având un apetit special pentru literatură și teatru, și colaboratori cu chemare către cultură, remarcabili; VÂLCEA UNU cu oameni cu spiritul proactiv, permanent inovatori –dinspre ei s-au pornit alte asociații și fundații!; Radio METRONOM care aducea în peisajul local, mai aproape, respirația radioului central. Că în Râmnic a apărut învățământul universitar privat, prin câteva filiale (Spiru Haret, Constantin Brâncoveanu) dar și extensii ale celui de stat dinspre Pitești, Craiova (să ne amintim că înainte de 1989 avusesem doar o secție de subingineri, a Brașovului, pentru domeniul tehnic al exploatării forestiere!). S-a reînființat o filarmonică. Dintr-o preocupare pentru teatrul de amatori, preexistentă, au apărut în oraș două teatre remarcabile. Firesc și-au făcut apariția cu filiale locale și alte structuri naționale, precum „Cultul Eroilor" (foarte activă în Vâlcea, cu o maximă vizibilitate!), „Academia Olimpică" (pentru activarea ideii olimpismului în teritoriu- un fel de construcție cu multe camere, încă nefuncționale!) ș.a.m.d.

Să remarcăm că între mulții întreprinzători, *oameni de bine,* cu vizibilitate publică ba chiar cu carismă și putere de seducție, s-au aflat binevoitorii: cu voințe remarcabile, cu putințele… poziției la ei, dar fără știința ducerii la capăt a celor începute. Lucrurile începute, care au ajuns ruine în peisaj, promisiuni neonorate cu anii, ne confirmă sentința. Oamenii, care s-au considerat buni la toate (narcisiști, ori cu stima de sine supralicitată!) au confundat formele cu fondul! Nu le putem reproșa decât faptul că în pornirea lor lăudabilă, nu s-au oprit acolo unde mandatul priceperii îi califica. Nu criticăm, Doamne ferește!, persoana bine intenționată, dar remarcăm că a lipsit știința ducerii la capăt a celor începute. Numai printr-o excepție, cu totul fericită, poți fi bun la toate! Dăm aici, ca argument, un exemplu din alt domeniu, sperăm, edificator. Proiectantul are viziunea; executantul(constructorul) edifică forma; altul o mobilează (chiar înnobilează!); altcineva, după punerea în funcțiune, o administrează. Produsul acestui process de punere în operare (în funcțiune, în viața hărăzită de vizionar!), fiind destinat pieței publice, este acceptat sau nu, de… beneficiar. Este validat, nu de cei resposabilii, înseriați cu priceperile lor (fiecare răspunzător de propria secvență!), ci de beneficiarii direcți, care au trebuințele și încearcă să le satisfacă. Să generalizăm și noi cu concluzia de secol XVIII, a lui Montesquieu, că puterile acționează în mod separat, deși în folosul aceluiași STAT.

Revenind la scandalul public, iscat în legătură cu UZPR-ul local, să remarcăm că aici este atacată o persoană anume și nu rezultatul muncii ei! Din capul locului este o abatere de la etică. Imediat au apărut în *on line* supărări ale unor profesioniști (?!) ai mediei locale, pe o persoană: Președintele în exercițiu al Filialei/Vâlcea a UZPR. Un om cu notorietate, nu doar în spațiul public vâlcean, recomandat de o activitate vizibilă în cei peste 80 de ani ai vieții sale: profesor (liceu și univeristatea –Spiru Haret), conducător (director de școală, președinte de club sportiv, societate culturală, filială… olimpică etc.!), arbitru de fotbal/divizia națională, redactor TV și în presa scrisă… În toate acestea cu vizibilitate publică și trecere cu… influență pe la puterile zilei. A fost o muncă remarcabilă. Efectele acesteia, incontestabile, le pot evalua beneficiarii, iar cauzele, doar arbitrii cu expertiză, imparțiali și fără ranchiuni personale. Rolul acestui om în edificarea stucturii filialei locale a UZPR nu poate fi contestat! Filiala există (nu există încă cea a USR!, din lipsa unui om întreprinzător, dintre cei înregistrați prin vecini! Ne gândim aici chiar la un cârtitor o viață în slujba propagandei angajată partizan, ca un mercenariat bine plătit, aflat la originea acestui scandal. Unul cu recidive prin spațiul cultural, dacă ne amintim de un gest public reprobabil, amendat de noi cu atenționarea publică: „Feriți-vă de Pittbul!"(vezi arhiva… Monitorul de Vâlcea!).

Filiala UZPR, Vâlcea există, cu toate problemele inerente începutului. Putem fi de accord cu critica obiectivă care ajută la găsirea normalității, dar nu putem să nu observăm ipocrizia celor ce interpretează tendențios legea, denaturând voit înțelesul cuvântului *indemnizație* (pe care chiar cârtitorul, membru al USR, o primește!). Observăm imediat alăturarea la această gălăgie a unor cățelandrii cărora trebuie să le crească colții… pentru viitoarele războiri politice, unde nu contează decât câinii răi, autorizați de numărul mușcăturilor și poate de turbarea provocată potrivnicilor.

Să nădăjduim în maturizarea filialei UZPR, Vâlcea, prin profesionalizarea noilor veniți (ucenici, calfe…), perseverența consacraților și transferul experienței celor dedați creației demult, spre binele societății românești, care are nevoie de presa culturală, mai puțin dedată războirilor politice.

28 iulie 2022

ROMANUL FANTEZIILOR RECONFORTANTE ALE SPIRITULUI, DĂRUIT DE GIGI POȘIRCĂ

Ion MICUȚ

După o lungă perioadă de pandemie covidiană, restricții și tristețe provocate de despărțiri dureroase și ireparabile de prieteni și cunoștințe, iată că în primăvara anului 2022 scriitorul Gheorghe Poșircă ne-a adus o reconfortabilă bucurie și speranță de viață normală, dăruindu-ne romanul *Blestemații timpului*. Evenimentul prilejuit de lansarea publică a romanului s-a desfășurat în ziua de 28 mai la Biblioteca Județeană Antim Ivireanul.

Volumul a fost publicat la Editura „Hoffman" din Slatina, fiind cea de-a patra creație literară a lui a Gigi Poșircă (așa cum dorește el să fie cunoscut între prieteni, dar și ca scriitor), după *Comoara hoțului*, (roman de aventuri în două volume), *Visul fetei de la țară* (basm în versuri), *Călător pe lumea ailaltă* (parodii). De menționat este și faptul că Gigi Poșircă este un vechi și activ membru al Societății Culturale „Anton Pann" din Râmnicu Vâlcea și al Clubului Umoriștilor Vâlceni.

Nu voi face niciun fel de referire asupra acțiunii romanului *Blestemații timpului* pentru a nu diminua interesul și curiozitatea cititorilor. Mă voi referi însă pe scurt la tematica, stilul, tehnica literară, conducerea personajelor prin diferite situații și stări, abilitatea susținerii povestirii și, mai ales, capacitatea de a menține interesul pentru lectură al cititorilor.

Consider romanul ca făcând parte din zona literară a fanteziei și imaginației destinate construcției unei intrigi cu reale aparențe de realitate cotidiană.

Stilul expunerii – unul alert, surprinzător și atractiv – creează interes, chiar curiozitate pentru ceea ce va urma, iar de aici rezultă și delectarea lecturării romanului. Povestirea este aerisită, nu plictisește, nu este încărcată cu elemente care să perturbe parcurgerea sa. Frazele sunt scurte, scuturate de ingrediente nenecesare. Acțiunea se desfășoară sinuos, cu urcușuri și coborâșuri, meandre prin medii și zone geografice și istorice diferite.

Dialogurile nu se poticnesc, sunt alerte, se împletesc și decurg natural, asemeni curgerii unor izvoare aflate în aceeași zonă geografică. Replicile personajelor, adeseori tăioase, sunt asemenea loviturilor unor rachete de tenis, mingea acțiunii țesând o panglică cu curgere accidentată și surprinzătoare.

Sunt multe momente culminante în acest roman, iar sub-acțiunile și secvențele componente se adună pe nesimțite, pregătind acele focare necesare unei creații care pare să te convingă că tot ceea ce a scris autorul au fost sau sunt evenimente reale.

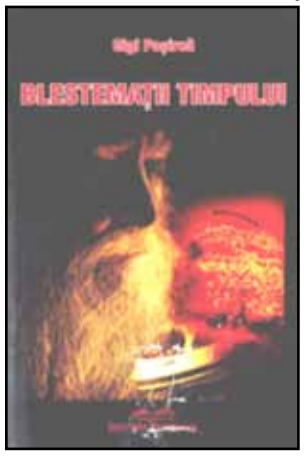

Dacă autorul nu ar fi avut inspirația și talentul de a inventa acele vârfuri explozive ale narațiunii, impregnate cu măiestrie de personaje cu nume și funcții reale, ar fi părut un roman de ficțiune moderată, după a cărui lecturare să constați că folosul a fost numai de o întrerupere temporală a plictisului cotidian.

Acțiunea cuprinde întâmplări, fapte, momente normale ale unor trăiri, prin care se plimbă sau sunt generate chiar de personajele romanului. Aceste personaje sunt bine conduse, dirijate spre împlinirea celor mai importante și surprinzătoare intrigi ale narațiunii.

Aripile fanteziei scriitorului Gigi Poșircă ating deseori, chiar frecvent, situații concrete geografice, sociale, politice. Narațiunea nu e ezoterică, nu se petrece într-un timp oarecare și nici într-o zonă strict definită a spațiului. Fantezista acțiune, prin care autorul a vrut să-i dea în plus și un factor de credibilitate, aterizează și se desfășoară însă în localități credibile, cu existențe reale: Deva, București, Oradea, Bucegi. Acțiunea se extinde chiar și în străinătate, cum ar fi Olanda. Personajele au nume românești comune, tot pentru a crea aparența de realitate: Ion, Gheorghe, Onofrei, Geta, Măgureanu, Săndulescu.

Atenția și interesul cititorului sunt stârnite și de implicarea în acțiune a unor personaje care au îndeplinit cele mai importante demnități de stat la noi cât și în alte zone europene: Gheorghiu Dej, Gorbaciov, Generalul Olteanu, inclusiv Nicolae și Elena Ceaușescu.

Sunt incluse și evenimente politice mondiale sau locale, cum ar fi: Revoluția din Cehoslovacia, Perestroica, Revoluția din Decembrie 1989, ajungând până în zilele noastre la pandemia creată de Covid-19. Această ancorare a acțiunii în realitățile cotidiene, politice, geografice ale timpului îți creează chiar un dubiu dacă jocul fantezist al autorului nu este cumva o divagare voalată a realității. Așadar, acțiunea este reală sau utopică, o fantezie spirituală a scriitorului?!

Romanul conține scene de luptă, diversiuni, sabotaje, spionaj, trădări și umor, amor, secrete, sacrificii umane, descoperiri științifice, sărăcie, pungășie, șmecherie, calități dar și defecte românești.

Așa se face că patriotismul, această noțiune înțeleasă de multe ori aiurea la noi, golită practic de conținut, logoreică doar pentru cvasi-majoritatea concetățenilor, pare ceva mai sofisticat în modul de abordare al lui Gigi Poșircă! Multe personaje îl poartă așa, ca pe un stindard, un țel, un argument verbal, lipsit de acțiuni concrete, chiar dacă înfruntă lipsuri materiale sau locative, nemulțumiri față de sisteme și comportamentul celor aflați în ierarhii politice și militare. Patriotismul pare la ele ceva ca o compensare, uneori o pulsiune genetică față de nemulțumirile unor personaje.

Sfârșitul narațiunii pare previzibil. Personajele își consumaseră existența, rolul și trăirea unei etape temporare. Timpul a așternut peste epocă și personaje o opacă mantie a amintirii care nu se va mai transmite generațiilor următoare...

În cele 261 de pagini ale romanului, care ar putea fi inclus în subspecia literaturii polițiste de ficțiune, se petrec și fenomene spiritual-mistice: 12 înțelepți ce îți îndrumă gândirea spre cei 12 apostoli, practici și experiențe zamolxiene, zboruri cosmice, telechinezie, energii ale viitorului, hipnoză, telepatie, tunele energetice, care îți capacitează admirația pentru inventica acțiune și talentul descrierii ale lui Gigi Poșircă.

Pentru delectarea spirituală și satisfacția intelectuală, pentru o stare de bine, bună dispoziție, ușurința lecturării, aveam nevoie de această creație!

GÂNDURI DESPRE DUMITRU BĂLAȘA - „PATRIARHUL DE LA DRĂGĂȘANI"

Cristian Ovidiu DINICĂ

Cu binecuvântarea ÎPS Varsanufie - Arhiepiscopul Râmnicului, joi 28 iulie 2022, s-au comemorat 20 de ani de la trecerea la cele veșnice a părintelui Dumitru Bălașa. Manifestarea a făcut parte din ediția a XVII-a a memorialului „Dumitru Bălașa - Patriarhul de la Drăgășani".Totodată s-a organizat un „parastas cultural" în memoria personalităților vâlcene. Evenimentele s-au desfășurat la biserica voievodală Cuvioasa Paraschieva din Râmnicu-Vâlcea. Fiind reper în istoriografia bisericească, părintele cercetător istoric Dumitru Bălașa a scris nenumărate lucrări științifice. Pentru comemorare, a fost reeditat volumul „De la Zamolxe la Iisus Hristos". Noua ediție a acestei lucrări a apărut la Editura *Cuget Românesc* și a fost prezentat de profesorul preot dr. Alexandru Stănciulescu-Bârda. Tot la Editura *Cuget Românesc* a apărut și volumul „Viața Cuvioasei Teofana Basarab", autor fiind același părinte profesor. Puțini știu că Preacuvioasa Teofana este fiica lui Basarab I și a contribuit la apărarea religiei ortodoxe

din Bulgaria, unde comunitatea de români din această țară îi aduce anual mare cinstire. Principalul organizator al acestor manifestări a fost preotul Nicolae State-Burluși. Preotul Dumitru Bălașa este fiu al județului Vâlcea și s-a născut în comuna Gușoieni în data de 1 august 1911. A fost elev al Seminarului Teologic Sf. Nicolae din Râmnicu-Vâlcea. A urmat studiile universitare la Facultatea de Teologie din București, pe care le-a absolvit în 1936. „Patriarhul de Dragășani" a suferit pentru credința sa, fiind și deținut politic și trecând prin iadul închisorilor comuniste. A trecut la cele veșnice la data de 24 decembrie 2001. La manifestare au participat oameni de cultură din Râmnicu Vâlcea dar și din județele învecinate.

CULTURA POPULARĂ A LOCALITĂȚII HOREZU

Pr. dr. Constantin MĂNESCU

Devenind punct important al spiritualității românești, după ce voievodul Constantin Brâncoveanu (28 octombrie 1688-15 august 1714) a ridicat, între anii 1690-1709, ansamblul de arhitectură al Mănăstirii Hurezi, completându-și imaginea prin dezvoltarea într-un mod original a meșteșugului ceramicii tradiționale, localitatea Horezu din județul Vâlcea este una din puținele localități din țară și din lume care are două obiective înscrise în Lista Patrimoniului Cultural Mondial. Este vorba de Mănăstirea Hurezi, înscrisă la Poziția 597 din Raportul la cea de-a 17-a sesiune a World Heritage Committee, Cartagna, Colombia, 6-11 decembrie 1993, precum și de Ceramica de Horezu, inclusă de UNESCO pe listă în cadrul celei de-a șaptea sesiuni a Comitetului Interguvernamental de Protejare a Patrimoniului Cultural Imaterial, care s-a desfășurat la Paris în perioada 3-7 decembrie 2012.

În configurația etnoculturală a județului Vâlcea, localitatea Horezu este centrul unei subzone deosebit de productive și performante, care coagulează fondul structural al zonei Vâlcea în domeniul culturii populare românești, cuprinzând valori recunoscute pe plan național, mai ales în domeniul artei populare. Ca și în celelalte zone etnofolclorice românești, cultura populară horezeană își are obârșiile în epoca arhaică sau preistorică, în acel substrat pre-dacic sau proto-dacic, deoarece aceste locuri, prin bogăția resurselor naturale, au favorizat prezența neîntreruptă a omenirii și dezvoltarea unei civilizații materiale și spirituale.

Din acest fond ancestral ni s-au transmis atât formele cele mai vechi de locuință – bordeiele și colibele din pari și nuiele la suprafața solului, precum și motivele ornamentale întâlnite pe cămașa feminină, asemănătoare cu cămașa femeilor dace, sau cele din domeniul ceramicii (inspirate din cultul apei, din cultul solar, cu semnificații mitic-simbolice, azi uitate). Transmise din generație în generație până în zilele noastre, meșteșugurile prin care locuitorii Horezului au prelucrat materiile prime acute la îndemână au lăsat în decursul timpului tezaurele de port popular, textile, ceramică și de prelucrare a lemnului, în care ei și-au depus talentul lor, dar și dorurile, aspirațiile, necazurile și bucuriile.

Domeniile preponderente ale culturii tradiționale în localitatea Horezu sunt: arhitectura, arta lemnului, ceramica, țesăturile și portul popular, și folclorul.

a) În domeniul arhitecturii, meșterii țărani ridicați de pe aceste meleaguri, dar care au făcut ucenicie pe lângă constructorii aduși de voievodul Constantin Brâncoveanu în satul Romanii de Jos pentru ridicarea complexului mănăstiresc și a palatului domnesc, au avut grija pentru detaliul mărunt al ornamentației, cât și pentru încadrarea caselor în peisaj, astfel încât să se producă o armonie, un tot unitar între locuință și cadrul natural în care aceasta este amplasată. În construcția locuinței s-a produs aici o sinteză de tehnică, funcționalitate și artă, caracterizată prin combinarea tradiției arhitectonice a lemnului cu tradiția marilor construcții medievale de zid, reprezentată în aria Horezului de ctitoria brâncovenească de la Romani și de culele de la Măldărești. La începutul secolului al XX-lea, se observă o deosebire între casele târgoveților și ale funcționarilor de la subocârmuire și cele ale meșteșugarilor olari și ale familiilor de moșneni și clăcași din Bârzoteni, Florești, Ifrimești, Râmești, Romani, Tănăsești și Urșani. Majoritatea caselor din centrul Târgului, aveau un fel de terasă în față, pe care o au și cele din zilele noastre, unde negustorii își expun tarabele cu mărfuri în zilele de târg. Ele au și o verandă la etaj, pe care localnicii o numesc foișor. Jos sunt încăperile pentru prăvălie, iar sus „apartamentul” negustorului. În schimb, casele țărănești din satele învecinate târgului erau alcătuite unele din două, altele din trei camere și erau modeste. Cele așezate în pantă aveau un subsol care servea fie drept pivniță, fie ca atelier de fierărie, lemnărie sau ceramică. Casele de olari aveau două odăi: în prima se afla atelierul de olărie, cu o poliță pe care se punea coca de argilă și cu roata olarului, iar cea de-a doua era odaia de dormit. În curtea casei se afla șopronul, care servea ca loc de adăpost căruței și vitelor, grajdul de vite și cuptorul în care erau arse oalele și strachinile, alături de care se aflau butoaiele și butiile pentru prune și țuică.

b) În domeniul artei lemnului, se poate vorbi de o „civilizație a lemnului”, datorită întrebuințării ample pe care a avut-o lemnul în cultura populară românească tradițională. În practica acestui meșteșug, meșterii populari din Horezu au realizat obiecte pe care le putem grupa în trei categorii: piese de mobilier țărănesc (scaune, lavițe, scrinuri, lacre, blidare, biblioteci, canapele, tradiționalele lăzi de zestre); elemente de construcții țărănești și unelte de muncă (stâlpi de case, uși, porți țărănești sculptate în lemn, vedre, buți, butoaie), și instrumente muzicale, în special fluierele, precum și obiectele de uz casnic (furcile și fusul de tors, tocurile de coasă, lingurile de lemn și caucurile). Aceste obiecte ne trimit cu gândul la părinții și bunicii noștri, la universul preocupărilor lor, la modul cum își câștigau existența, pentru că aceste obiecte din lemn serveau la depozitarea produselor muncii lor: laptele, brânza, zerul de la animale, sau prunele, merele, țuica și vinul. Ceea ce sporește valoarea acestor obiecte, care au devenit, din nefericire, obiecte de muzeu, este prezența motivelor artistice. În realizarea acestora, meșterii populari își puneau tot talentul lor, înclinațiile artistice, împrumutând, în sculptură, motive ornamentale de la animale (linguri în formă de cocoș, păun) sau din natură, de la plante (trifoiul, floarea de lalea).

c) Ceramica, meșteșug de tradiție milenară, își are rădăcinile în neolitic și în epoca fierului, dovedind continuitatea noastră pe aceste meleaguri. Strămoșii noștri daci practicau olăritul, sub influența ceramicii elenistice, geto-dacii împrumutând de la greci diferite forme și motive ornamentale, dar păstrându-și originalitatea și tehnica de lucru. Vorbind despre încadrarea culturii și civilizației în cea universală, marele nostru istoric Constantin C. Giurescu spunea, în „Istoria românilor”: „Vasele descoperite la Ariușd și la Cucuteni, la Fedeleșeni și la Ruginoasa dovedesc nu numai o tehnică remarcabilă, dar și un deosebit simț al formei, al liniei și al coloritului. Ele pot sta cu cinste alături de cele mai reușite produse ale ceramicii universale”. Din acest fond ancestral geto-dacic a izvorât și ceramica de Hurez. Însuși toponimul de Huhurezi, prescurtat în „Hurezi” sau „Hurez”, care face trimitere la păsările răpitoare de noapte ce trăiau în scorburile bătrânilor arbori din pădurile seculare de la poalele muntelui Buila-Vânturarița, atestă vechimea olăritului și a oamenilor care l-au practicat pe aceste meleaguri. În același timp, toponimul Olari, ne vorbește despre strămoșii noștri, care s-au îndeletnicit cu acest meșteșug, atât pentru nevoile uzului gospodăresc sau pentru a-și asigura surse de venit complementare, cât și pentru a-și exercita o dispoziție artistică. Motivele decorative cultivate de olarii horezeni sunt mărturii ale unor culturi populare, localitatea Horezu fiind considerată pe bună dreptate capitala ceramicii populare românești. Un specialist în acest domeniu, Paul Petrescu, apreciază că, în materie de decor, olarii horezeni „au realizat unele din cele mai frumoase exemplare de ceramică ornamentată din întreaga olărie românească” (în volumul *Arta populară din Vâlcea*, Râmnicu Vâlcea, 1972, p. 204).

Motivele decorative sunt diverse, dar cel care a dus faima ceramicii și a localității Horezu este cocoșul, care a fost din cele mai vechi timpuri ceasornicul țăranului. De fapt, mesajele „Cocoșului de Hurez” sunt mai multe: victoria luminii asupra întunericului; începutul unei noi zile de muncă; simbol al reînvierii și al nemuririi sufletului; simbol al orgoliului oltenesc de sub munte („este vai de găina care începe să cânte cocoșește și de bărbatul pe care îl conduce femeia”) și simbol al artei întemeiate pe un bulgăre de lut. „Cocoșul de Hurez” avea să cânte pentru prima oară în afara ogrăzii lui de la Horezu, adică să se facă cunoscut pe plan național, în zilele de 7-8 august 1971, la Călimănești. În cadrul Festivalului de folclor „Cântecele Oltului”, a fost inaugurat primul „Târg al olarilor”, amenajat în Parcul Ostrov de la Călimănești. Acesta avea să devină *Târgul ceramicii populare românești „Cocoșul de Hurez”,* cocoșul devenind atunci un mesager al artei autentice prin vestiții ceramiști de la acea dată: Stelian Ogrezeanu, Victor Ogrezeanu, Victor Vicșoreanu, Dumitru Mischiu, Constantin Buclescu și Dumitru Nedescu. Primele trei ediții ale acestui târg (1971, 1972 și 1973) au avut loc la Ostrov-Călimănești, iar la 23-24 august 1974, când a avut loc cea de-a patra ediție a târgului, „Cocoșul de Hurez” a fost adus în ograda sa străbună de la Horezu, târgul fiind organizat an de an în frumosul peisaj de la „Trei Stejari”, în marginea dinspre Măldărești a Horezului. Ajuns la 3-5 iunie 2022 la cea de-a 50-a ediție, Târgul ceramicii populare românești de la Horezu promovează creația populară autentică, originalitatea și măiestria artistică a creatorilor, calitatea stilistică și funcționalitatea obiectelor.

d) Țesăturile și portul popular s-au dezvoltat în zona Horezului dată fiind bogăția materiilor prime de aici (lână, păr de capră, in, cânepă, borangic, mai puțin bumbac, pe care l-au cumpărat localnicii). În al doilea rând, au apărut din necesitate, pentru îmbrăcăminte și organizarea interiorului casei, și apoi au produs opere de artă. Este cazul mai ales al covoarelor și al scoarțelor, țesute mai întâi la Mănăstirea Hurezi, în realizarea cărora meșterii populari (femeile) au preluat elemente de factură orientală sau occidentală, dar le-au interpretat într-o manieră proprie, realizând obiecte de o valoare incontestabilă. Îndeosebi scoarțele aveau o importantă funcție ornamentală în interiorul caselor țărănești, fiind așternute pe pat și pe lavițe sau atârnate pe perete. De asemenea, portul popular este în strânsă legătură cu cele două meșteșuguri, torsul și țesutul, având rădăcini adânci în străvechiul fond cultural traco-dacic. La ora actuală, costumul popular femeiesc, cu catrințe (zăvelci) și cu cămăși cusute cu diverse motive florale, mai este întâlnit în satele dinspre munte, vecine cu localitatea Vaideeni, și este purtat în sărbători, la biserică sau la nunți, fiind lăsat „moștenire” de la străbunice până în zilele noastre și purtat cu mare cinste și fiind în același timp un element identitar al acestui spațiu geografic.

e) O altă componentă a culturii tradiționale din spațiul horezean o constituie folclorul, care se caracterizează prin conviețuirea tradițiilor păstorești, aduse sau incluse de „ungureni” statorniciți la Vaideeni, cu fondul autohton de factură oltenească. Folclorul ceremonial este legat de naștere, nuntă sau căsătorie și moarte, momentele principale din viața omului, de care sunt legate o mulțime de obiceiuri. La acestea se adaugă horele sătești, care se organizau mai ales cu ocazia sărbătorilor de iarnă și de Paști, cu un bogat repertoriu coregrafic (dansuri oltenești, sârbi, resteul, floricica și altele).

Toate aceste elemente ale culturii populare își au rădăcini adânci înfipte în civilizația geto-dacă și dau identitate și farmec acestei străvechi localități de la poalele masivului Buila-Vânturarița din Munții Căpățânii.

UN CAZ DE *KITSCH*-OIZARE A CULTURII TRADIȚIONALE ROMÂNEȘTI

Marian PĂTRAȘCU

La 24 iunie, de Sânziene sau Drăgaica (Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul), se sărbătorește Ziua Internațională a Iei. Sărbătoarea a fost inițiată în anul 2013 de Comunitatea ”La Blouse Roumaine”, denumirea comunității reprezentând de fapt titlul unui tablou realizat de Henri Matisse în anul 1940, o imortalizare celebră a iei românești, operă aflată în patrimoniul Muzeului Național de Artă Modernă din Paris. Scopul, de altfel lăudabil al acestei acțiuni, a fost acela de a face un adevărat brand de țară, recunoscut în întreaga lume, din această cămașă tradițională românească, tipică vestimentației feminine, ia fiind și cea mai importantă piesă din costumul popular, deoarece determină compoziția sa ornamentală, restul pieselor asociindu-se cu aceasta în funcție de vârstă, epocă, zonă geografică, aranjament și cromatică. Motivul pentru care ziua de 24 iunie a fost aleasă ca Zi Internațională a Iei este acela că în această zi se sărbătoresc Sânzienele, aluzie la faptul că acestea erau îmbrăcate în ii.

Sânzienele, denumite și Iele, sunt acele făpturi feminine din mitologia românească, asociate zânelor bune sau, după caz – rele, care trăiesc în păduri sau pe câmpii și sunt responsabile de bogăția și abundența recoltelor. Se spune în popor că ele apar noaptea la lumina lunii în locuri ferite de ochii oamenilor, îmbrăcate în ii și văluri transparente, purtând pe capete coronițe împletite din flori de… sânziene (o plantă erbacee care înflorește exact în această perioadă a anului) iar la picioare – clopoței de argint. În acele locuri ele fac hore rituale și farmece, uneori dansând chiar complet goale pentru a seduce bărbații, fiind și răpitor de frumoase. Există credința în popor că locurile unde au avut loc dansurile ielelor arată pârjolite sub formă circulară. Cei care le privesc pot avea parte fie de o soartă bună, fie rea, depinzând de gândurile cu care o fac, iar ele se pot dovedi a fi bune sau rele și răzbunătoare, în orice caz se spune că este mai bine să nu ai de-a face cu ele, fiindcă după aceea ”nu mai ești om”.

Așadar, în ziua de 24 iunie 2022, în timp ce, ca de obicei la orele prânzului, îmi beam cafeaua pe terasa Cafenelei Arbusto, din centrul Râmnicului, am văzut pe stradă o mulțime de *kitsch*-uri cu pretenție de… ii, inclusiv la unii bărbați! De altfel, dacă mă gândesc mai bine, niciuna dintre cămășile observate nu era ie cu adevărat! Cele mai oribile mi s-au părut a fi însă cele realizate din pânză… imprimată cu felurite flori în culori țipătoare, puse alandala, fiind de un prost gust absolut înfiorător…

Este de menționat aici și faptul că la noi mai există încă o controversă legată de scrierea și chiar de pronunția acestui substantiv, destul de mulți scriindu-l cu doi de ”i”. Corect în limba română este însă termenul ”ie”, articulat – ”ia”, și pronunțat ca un cuvânt alcătuit din două silabe ”i” și ”e”, respectiv- ”i” și ”a”, respectiv, cu pluralul ”ii” și articulat ”iile”, spre deosebire de derivația ”ia” de la verbul ”a lua”, care se pronunță legat.

Concluzia (tristă) este că fenomenul *kitsch*-oizării, așa cum l-am denumit eu, nu avea cum să nu apară și în acest domeniu particular, acela al iei tradiționale românești, și asta – în ciuda existenței oficiale a unei zi în care ea se sărbătorește!

Apropo, îmi amintesc acum de o altă *kitsch*-oizare a unei tradiții populare, de astă dată și cu o puternică tentă mercantilă: Mărțișorul (Dragobetele). Ați observat, desigur, că de pe la mijlocul lunii februarie, orașele țărișoarei se umplu de chioșcuri unde se vând… mărțișoare, evident, niște *kitsch*-uri care n-au nicio legătură cu tradiția ca atare. Această tradiție, menită să celebreze dragostea și sosirea primăverii, diferă ca mod de desfășurare de la o zonă geografică la alta a țării. Voi exemplifica cu locurile mele natale – Țara Loviștei. Copil fiind, îmi confecționam singur mărțișoarele pe care urma să le dăruiesc de 1 Martie cadrelor didactice femei, unor colege de școală și, desigur, mamei mele și bunicii materne, mama-mare Hobzoaica, cele din urmă fiind și cele care mă învățaseră acest… ”meșteșug”, folosind fire de arnici sau mătase de culoare roșie și albă. Menționez faptul că așa procedau și băieții mai mari și chiar tinerii de însurat din satul meu natal, Greblești, aceasta fiind adevărata tradiție de la 1 Martie de celebrare a dragostei și venirii primăverii!

Și un ultim gând provocat de cele de mai sus: tare mă tem că fenomenul *kitsch*-oizării a cuprins absolut toate domeniile vieții economice, sociale și politice din România, țărișoara însăși fiind astăzi un *kitsch* de o hidoșenie uluitoare! Uitați-vă numai la clasa politică și la cei care ne conduc! M-am convins demult că, în cazul nostru, s-a adeverit cu vârf și îndesat valabilitatea Principiului lui Peter (Lawrence J. Peter, ”The Peter Principle. Why things always go wrong”, în traducere – ”Principiul lui Peter. De ce lucrurile merg întotdeauna rău”, Universitatea Southern California, 1969; de existența acestei lucrări, al cărei autor, canadian de origine, era profesor universitar și expert în educație, eu am luat cunoștință dintr-un jurnal cu citate, multe dintre ele subversive pentru vremea aceea, al primului meu șef de la Centrul de Cercetări Râmnicu Vâlcea, dr. ing. Peter Glück, în perioada 1977-1982, care mi-a permis să-l consult cu promisiunea fermă de a nu divulga… sursa). În traducere exactă Principiul lui Peter este formulat astfel: ”În orice ierarhie, fiecare salariat poate urca cel mult până la atingerea nivelului său de incompetență. Corolar: cu timpul, toate posturile vor fi ocupate de câte un salariat incapabil să-și asume exigențele postului său”. De altfel, eu am constatat încă din 1987, când am aflat de la Radio Europa Liberă despre revolta muncitorilor de la Brașov, că ”dezastrul începe atunci când acest nivel este atins venind la putere”, citat personal pe care l-am afișat atunci în biroul meu ca o parafrază-completare la Principul lui Peter, afișat și el deasupra doar cu prima sa parte, corolarul fiind înlocuit cu parafraza personală, eu asumându-mi în clar paternitatea ei, ”ocazie” cu care am avut din nou de-a face cu celebrul maior Victor Popescu, șeful Securității de pe Platforma Chimică Râmnicu Vâlcea.

24 Iunie 2022

BILL GATES - CUM SĂ EVITĂM UN DEZASTRU CLIMATIC

Gheorghe PANTELIMON

Bill Gates s-a născut pe 28 octombrie 1955, la Seattle, în statul Washington, din SUA. Este un cunoscut tehnolog, important om de afaceri și filantrop. În adolescență a făcut parte dintr-un grup de tineri programatori care au informatizat sistemul de plată a salariilor personalului liceului în care învăța și a fondat o companie care vindea guvernelor locale sisteme de supraveghere a circulației. În anul 1975 a cofondat Microsoft cu prietenul său din copilărie Paul Allen. Microsoft a început să domine noua industrie a calculatoarelor începând cu anul 1980. În 1986 a devenit miliardar și peste un deceniu, cel mai bogat om din lume. În 1999, împreună cu soția, Melinda Gates, a fondat cea mai mare societate de binefacere din SUA. De asemenea, în efortul său de a ajuta piața să comercializeze energia curată și alte tehnologii legate de climă, a înființat organizația Breakthrough Energy.

Bill Gates a studiat tot ce se putea despre schimbările climatice, dedicând o mare parte din activitatea sa acestor procese. În 2015 a participat la summitul climatic de la Paris, unde, prin Acodul încheiat, s-a hotărât reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu cel puțin 26% până în anul 2025. Cu ajutorul experților în fizică, chimie, biologie, inginerie, științele politice și finanțe a investigat, timp de un deceniu, cauzele și efectele schimbărilor climatice, concentrându-se asupra măsurilor necesare pentru a opri cursul planetei noastre, Terra, către un dezastru ecologic.

Anul trecut, la prestigioasa editură „Litera” din București, i-a apărut cartea „Cum să evităm un dezastru climatic. Soluțiile la îndemână și inovațiile necesare.”, tradusă din limba engleză de Doru Valentin Căstăian. Acest volum, care se întinde pe 269 de pagini, a fost elaborat pe baza unei documentații vaste, riguroase și prezintă în mod tranșant, concentrat, informații științifice bogate, de o mare valoare teoretică și practică. Lucrarea este foarte utilă în condițiile în care, în noiembrie 2021, în Scoția s-a desfășurat summitul ONU dedicat stopării încălzirii globale, iar Raportul Organizației Meteorologice Mondiale privind Starea Climei pentru anul 2021 atrage atenția că previziunile privind încălzirea climei sunt catastrofale, iar omenirea a intrat în „codul roșu”. Fenomenele meteorologice extreme care s-au produs în vara anului 2022, mai ales în Europa, dar și pe alte coordonate geografice confirmă, din păcate, aceste prognoze dezolante și se vorbește tot mai mult despre apocalipsa climatică.

În opera sa Bill Gates ne oferă o descriere clară a provocărilor cu care se confruntă omenirea și prezintă domeniile în care tehnologia contribuie deja la reducerea emisiilor, cum trebuie acționat, unde sunt necesare inovații esențiale și cine lucrează la ele. De la începutul lucrării ia în calcul două cifre: 51 de miliarde , care reprezintă tonele de gaze cu efect de seră care se degajă în fiecare an în atmosferă și zero, ținta care trebuie atinsă. Precizează că emisiile la nivel global au scăzut puțin în anul 2020, probabil în jur de 5%, deoarece pandemia de COVID-19 a încetinit, în mod dramatic, economia mondială. Deși cifrele vor crește sau scădea, de la un an la altul, tendința generală este de creștere. Dacă vom elibera, în continuare, gaze cu efect de seră în atmosferă, temperatura va continua să crească. Avem nevoie de instrumente noi pentru a lupta cu schimbările climatice: modalități fără eliminare de carbon în atmosferă pentru a produce electricitate, în construcții, agricultură, transporturi, pentru a ne face cald sau răcoare în locuințe etc. Lucrarea este structurată în 12 capitole. (Continuare în pag. 16)

DIN REVISTE LUATE...ȘI-N REVISTĂ DATE...

Mihai MUSTĂȚEA

Căldură mare, mon cher! Ce bine ne-ar prinde gradele astea (în exces acum) la iarnă, când caloriferele vor fi reci. Inventivitatea românului cea de pe urmă, pentru a supraviețui, o aflăm din revista *Cațavencii*: „O invenție care va salva agricultura românească de la deces: magazine cu haine second-hand pentru legume”. Și poetul Mircea Dinescu e pe față: „Porumbul ce-a umblat desculț pe câmp/vreo șase veacuri în pofida ciorii,/de azi poartă șosete cu carîmb /și-i salutat din zbor ca domnitorii./Un pui de dac a inventat acest/mic vicleșug, slăviți fie-i părinții,/ c-a reușit în țările din Est /să nu-și mai piardă păpușoiul dinții. /Cînd vom vedea dovleci burtoși în frac/și pepenoaice sexy în bikini, /vom ști că foamei i-am venit de hac /și, în sfîrșit, o să ne hie ghini.” În memorie, ne obsedează un refren: „Ș-aoleo, ce ploaie vine de la Cluj”.

Nu vine ploaia, dar ajunge sub ochii noștri re-vista *Apostrof*, nr.7. Editoralul „Pomul din mijlocul Grădinii”, de Marta Petreu, este pomul cunoașterii, reiterează întrebarea, când, pe Terra, noi ne batem precum chiorii: „De ce există lumea, în loc ca nimic să nu existe? Vechea întrebare a filosofilor, rămasă la aceștia fără răspuns și socotită în continuare un mister, a fost șterpelită de fiziceni, care susțin că-i problema și treaba lor să o pună și să răspundă la ea.(...) Și când te gândești că toate științele s-au născut din filosofie... Să recunoaștem, deștepte fiice și-au creat.” Dosar-ul ne interesează prin corespondența Deliu Petroiu către I.Negoițescu (I), iar la Jurnal de cărți, Ion Bogdan Lefter este prezent cu articolul: „Șerban Foarță la 80 de ani. Marele poet, marele «causeur»”. O reușită gazetărească, de neocolit.

Urmăriți de vipie, trecem munții, la Iași, aceeași căldură, mon cher, la întâlnirea cu masivul nr.7 al revistei *Convorbiri literare*. Articole, recenzii de bună ținută, dar două dialoguri ies din rând: cu Mariana Sipoș (realizat de Gabriel Argeșanu), despre Marin Preda.

„G.A.: Preluând titlul acestei expoziții eveniment, cât este adevăr și cât este manipulare în moartea marelui romancier? M.S.: Totul a fost manipulare și dezinformare. Am dovedit asta încă din prima ediție a cărții mele, în 1999. Declarațiile martorilor, scrise toate după același tipar (indicat de anchetatori), pentru a susține ideea că Marin Preda era alcoolic și umbla tot timpul beat, aveau drept scop, la comanda anchetatorilor, să confirme opinia (lansată cu mijloacele specifice de dezinformare ale Securității) că Marin Preda era atât de beat în seara zilei de 15 mai 1980, încât a murit înecat în propria vomă. Spuneți că părerile sunt împărțite: sunt împărțite din cauza celor care repetă mecanic (în presa scrisă, audio-video sau pe internet) această mârșăvie care întinează memoria lui Marin Preda, fără să se informeze, fără să citească documentele apărute între timp. (...) Revenind la intrebarea dumnevoastră: dosarul întocmit de procuratura comunistă și închis foarte repede este o făcătură și o rușine pentru justiția din România (ar fi bine, dacă ar fi singura rușine-n.m.). Aflăm că s-a lucrat legendat (sub acoperire) la pregătirea motivării dispariției lui Marin Preda. Concluzia firească: „în urma consultării cu mai mulți juriști, cred că dosarul de cercetare penală poate fi și trebuie redeschis.” Al doilea dialog (realizat de George Motroc) o are invitată pe Ioana Diaconescu:

«G.M.:...Dacă nu greșesc, prima cronică a fost scrisă de Nicolae Manolescu ... Ce a însemnat pentru o tânără poetă susținerea unui mare critic?

I.D.: În anii aceia critica literară se făcea profesionist și după criterii bine stabilite. (...) Dacă vreunul dintre aceștia, din categoria grea scria despre tine ca debutant, calea de scriitor îți era deschisă. Cronicile lui Nicolae Manolescu erau citite și luate în seamă cu sfințenie. A scrie Manolescu despre tine însemna consacrarea. »

Numărul 7 al revistei *Contemporanul* se impune prin sobrietate, prin ținută științifică și printr-o atitudine, poate, conservatoare, pentru neomarxiștii de ultimă oră. În loc de editorial, Nicolae Breban scrie despre „Un grup de disidenți”: „S-ar putea spune că Baconsky a fost primul disident. Nimeni nu vorbește acum despre el.(...) Înaintea lui Baconsky au fost, ca să fim drepți, cei din grupul de uteciști, în frunte cu Radu Cosașu, Lucian Raicu, care au contestat, primii, politica culturală a Partidului.(...) Li se spunea și editorialiști în pantaloni scurți .” Vom afla din pagina revistei multe despre proletcultismul anilor 50-60 din cultura română. Rânduri de bun simț scrie T.S.Eliot în „Critica literară marxistă”, iar Iulian Boldea în eseul „Ștefan Aug.Doinaș sau nevoia de armonie” afirmă: „Poezia lui Doinaș este, astfel, caracterizată printr-o nevoie certă de armonie și transparență.” Aura Christi în „Despre demnitatea națională” ne avertizează: „Cuvintele patriotism și naționalism au fost, aproape, excluse din discursul public, deși rădăcinile lor latine sunt cvasiidentice: tărâm părintesc și, respectiv, națiune „. Un număr care se citește cu interes și cu beneficii.

Și nr.6 al revistei *Luceafărul de dimineață* are aceeași ținută elegantă, prin care se impune în peisajul revistelor culturale. Editoralul lui Horia Gârbea cu titlul „Mecanisme de distrugere” este o filipică la adresa puternicilor zilei, care,de ani de zile, subfinanțează cultura. Se reține, din același număr, cronica literară de Dan Cristea despre cartea de Convorbiri cu Ana Blandiana, confesiunile lui Alex. Ștefănescu, care stau sub semnul literaturii; apoi paginile de istorie literară ale lui Ion Adam, la centenarul morții lui Duiliu Zamfirescu, din lectura cărora aflăm că scriitorul diplomat explorase „pivnițele Vaticanului” înaintea lui André Gide. Sunt publicați, ca debut absolut, și cinci poeți liceeni, selectați în urma unui concurs desfășurat sub egida Uniunii Scriitorilor.

Revista *Orizont*, nr.7, în prima pagină, ne propune, spre meditație, textul: „Despre credința unora dintre noi în adevărul marxismului”, semnat de Horia-Roman Patachievici. Este un eseu dens, un exemplu admirabil de literatură adevărată de idei, o rara avis, în presa noastră culturală. De la debut, citim propoziția-axiomă: „Nu există argument pozitiv în favoarea marxismului”. În continuare, preopinentul simte nevoia argumentării: „De fapt, toate argumentele pozitive în favoarea sa fie sunt dovedibil false, fie s-au dovedit în timp false. Nu doar istoria le-a infirmat, prin catastrofele umanitare deduse din marxism ori produse în numele lui, ci și știința: ca știință a istoriei, materialismul dialectic și istoric este la fel de adevărat (sau la fel de fals) ca teoria ciclurilor Yuga (din cosmologia hindusă), mitul Vârstei de Aur (din mitologia greacă și din Hesiod) sau morfologia civilizațiilor care se nasc și mor (din Spengler); ca știință economică, marxismul e pur și simplu o teorie greșită”. Despre Ion Negoițescu, în vremea amintirilor, scrie Cornel Ungureanu, iar Marcel Tolcea ne vestește că poetul, eseistul și traducătorul timișorean Șerban Foarță, născut la Drobeta-Turnu Severin, împlinește 80 de ani. „Obsesia Shakespeare” este tema dialogului dintre Pia Brînzeu și Cristian Pătrășcănoiu. „Ițe cu fițe” este o cronică la cartea „Lady Susan”, de Jane Austen. Un număr, ca de obicei, de înaltă ținută.

Revista *Ramuri*, nr.7, nu se dezminte. Aceeași ținută elegantă, ilustrată cu lucrări de Suzana Fântânariu. Editorialul lui Gabriel Coșoveanu „Instincte autoritariste în acțiune” abordează o temă actuală: raportul dintre putere și demnitatea umană. În „Istoria din umbra unui nume”, Mihai Ghițulescu încearcă să deslușească cariera de succes sub șase constituții a lui Victor Eftimiu, prin mijlocirea cărții lui Cristian Preda-”Robul succesului”. Omniprezentul Cristian Pătrășcănoiu are reflecții la cartea lui Thierry Wolton: „Reflecții despre comunism.” La gambitul lecturii, Gabriel Nedelea este atras de reprezentările femeii în literatura română: de la clișeu la tipologie în cartea Ioanei Pîrvulescu: „Alfabetul doamnelor.” Cronica literară a Gabrielei Gheorghișor încearcă să găsească nota fundamentală a volumului „funa máro, al lui NicolaePrelipceanu”: „În funa máro,vitalitatea ironistului se combină cu melancolia difuză a alergătorului de cursă lungă...”

Mariana Bojan asigură ilustrația la nr.7 al revistei *Steaua*. În editoralul „Un an”,Ovidiu Pecican face bilanțul la un an de la preluarea acestei reviste: „Într-un an am izbutit astfel să ne păstrăm mulți prieteni și să ne procurăm alții noi.(...). Toamna care vine pregătește pentru cei dornici să ne însoțească într-o aventură complementară: inaugurarea ședințelor lunare ale Cenaclului Steaua”. Ilie Rad scrie, la despărțirea de Teodor Tihan, „Amintirea lui Teodor Tihan”. Lui Ioan Gyuri Pascu, îi dedică omagii: Virgil Mihaiu, Laszlo Alexandru și MirceaȚicudean. Mariana Bojan, în dialog cu Daniel Moșoiu, mărturisește: „Am scris și am pictat, cam asta e tot ce pot să-ți spun despre mine”. Nu putem omite cronica literară de Andrea H. Hedeș la cartea lui Mircea Mihăeș: „Finnegans Wake, 628. Romanul întunericului

Un alt popas îl vom face la *România literară*, nr. 31, având pe pagina de gardă, printre titluri, focus Marin Preda -100. Editoralul lui Nicolae Manolescu: „Marin Preda, revizuit” debutează cu fraza: „În vreme ce, dintre prozatorii în vogă ai celei de a doua jumă-tăți a secolului XX, Zaharia Stancu, E. Barbu, Titus Popovici sunt pe cale de a fi uitați de către cititorul contemporan sau de către autorii de manuale, Marin Preda s-a menținut în primul plan al vieții literare, datorită, înainte de toate, faptului de a fi avut șansa unei revizuiri serioase.” Un eseu articulat scrie Vasile Spiridon, cu aplicație la Moromeții: „O adunate neliniștită”, iar Răzvan Voncu: „A doua poiană a lui Iocan și generația pierdută”: „Nimeni nu pare să fi observat, totuși, că mai există o poiană a lui Iocan în opera lui Marin Preda. Una care reia atât «scenariul» cât și «rolurile» celei dintâi, dar în cu totul alt context. Este vorba despre scena debutului lui Marin Preda in cenaclul revistei «Albatros», din «Viața ca o pradă», romanul autobiografic conceput explicit ca o mărturie despre generația căreia aparține scriitorul.” Mariana Sipoș dezvăluie „O lună din cei 100 de ani ai lui Marin Preda”. Despre „Marin Preda-mitologia personajelor„ , scrie Horia Gârbea. „Un urlet sub soarele mort„ al lui Olimpiu Nușfelean marchează prăbușirea unei lumi, lumea rurală a lui Ilie Moromete. În final, niște versuri memorabile ale unui poet nerevizuit încă, scrise la moartea năprasnică a marelui romancier: „Țăranul tragic”: „A-mbătrânit țăranul într-o carte/L-au pus intre coperți, pe un perete, /Și-i este foame și îi este sete/Și satul i se pare prea departe. //Prin casă-vechi miros de etichete.../Limbute conversații despre arte ...Lui toate îi par mici și-i par deșarte /Și dor i-i de pământ lui Moromete. //În carceră de file închizându-l, /El,astăzi, nici nu vrea să mai trăiască./ Se stinge brusc,prea l-a uzat cuvântul, /Și-n El, când îl acoperă pământul, /Mai moare-odată clasa țărănească. „ Cu Marin Preda moare și ultimul ȚĂRAN ROMÂN!!!...

Ultimul popas este la *Viața românească* ce apare în număr dublu,7-8, având o temă de mare interes „corespondența”, un cuvânt, laolaltă cu suratele sale: epistolă, epistolar, scrisoare, pe cale de a fi uitat, ignorat (neglijat), deși au fost considerate, în multe epoci, o specie literară. Nu vom lua în discuție, însă, decât editoralul lui Nicolae Prelipceanu: „Cuiele lui Pepelea”. Citățm: „Povestea cuiului lui Pepelea e simplă și pilduitoare. Pepelea, un personaj de basm sau de pildă străveche, își vinde pe mai nimic casa unui om bogat, cu clauza să-și păstreze în ea doar un cui, care să fie al lui. Cumpărătorul, crezând că a făcut o bună afacere, acceptă, iar Pepelea apare în fiecare zi, ba să-și pună căciula-n cui, ba să și-o ia. Pentru că își păstrase, conform contractului, acest drept asupra cuiului. Și pentru că bogatul cumpărător judecase strâmb, ce-i un cui, când ai toată casa? Numai că, la un moment dat, Pepelea își agață în cui o traistă cu de-ale gurii, din cele mirositoare, brânză, ceapă și altele, după care nu mai trece pe acolo câteva zile. Produsele din traistă încep să răspândească un miros insuportabil, așa că proprietarul și ai lui sunt nevoiți să plece din locuință, ba chiar din sat, Pepelea rămânând proprietar pe casa vândută.” Autorul nu ne spune povestea pentru interesul ei de pildă folclorică. El observă în viața politică, de ieri sau de azi, tot felul de cuie ale lui Pepelea. „Cât despre cuiele lui Pepelea, acestea sunt atât de multe, încât nu știu cu ce clește imens pot fi scoase. „Iată de ce pluralul!!!

DOI REVOLUȚIONARI LA RÂMNIC. ALEXANDRU CUȚARIDA ȘI ZISU DUMITRESCU

Bogdan ALECA

Memoria unor evenimente importante din istoria unei națiuni are, nemijlocit, un anumit grad de mitizare a realității istorice. Pentru că există două paliere de scriere a istoriei, unul destinat consumului popular, altul pe scena căruia se mișcă profesioniștii istoriei, în care sunt surprinse lumini și umbre ale unui eveniment punctual. Asupra acțiunilor a doi protagoniști ai Revoluției de la 1848 în Râmnic vreau să mă aplec în următoarele minute. Acțiunile lor ilustrează, așa cum vom vedea, atașamente și refuzuri, o permanentă negociere în jurul unor idei și valori, dând naștere unor reprezentări specifice în cadrul general al Revoluției.

Revoluția la Râmnic a fost sprijinită de trei categorii de revoluționari : cei dezinteresați, care din primul moment au aderat la mișcare. Enumerăm aici pe profesorul scolii naționale din oraș, Costache Codreanu – vinovat de a propovădui Noua Constituţie în corpul profesoral, Mihail Iliescu – pitar al Eforiei Scoalelor din Bucureşti, ajuns la Râmnic la 17 iunie, Grigore Davidescu hălăduitor din Râmnic și comandant al Gărzii Naționale din oraș, ieromonahul Atanasie din episcopia Râmnicului – hălăduitor din Buzău, simpatizant al revoluției "prin cuvânt". Toți aceștia au fost arestați și anchetați de trupele de ocupație.

Urmau comisarii cu propaganda ai guvernului central, trimiși în județ pentru mobilizarea maselor, Dumitru Zăgănescu, Vasile Ştefănescu, Costache Cutcudache, Ion Procopie, Iorgu Râurenu și Gheorghe Roman.

In sfârșit, funcționari locali, al căror rol în revoluție a fost marcat de umbre, care au dorit să profite de un moment favorabil pentru cariera lor, dar care au știut să evite închisoarea începând cu toamna anului, când în Principate a început vânătoarea revoluționarilor. Amintim aici pe Alexandru Cuțarida și Zisu Dumitrescu, asupra activității cărora documentele au fost mai darnice în informații.

Alexandru Cuțarida, era născut în București locotenent al armatei Principatului în vârstă de 32 de ani în 1848. Ceilalți doi frați ai săi erau descriși ca „propagandiști și înfocați revoluționari"[1]. În momentul izbucnirii revoluției era subaltern al căpitanului Marghiloman din Rm. Vâlcea și răspundea de arestații din Ocnă. În primele zileale Revoluției a preluat comanda roţii și a fost înaintat la gradul de căpitan. Documentele vremii păstrează amintirea soției sale, care în mijlocul adunării din 20 iunie de la Biserica Toți Sfinții, "se arătă cu copilul de mână și strigă în favoarea noului regim revoluționar: să trăiască Constituția, guvernul provizor, să domnească libertatea în România»[2]. Însuși Magheru îl descria ca *„pe un bărbat atât de consacrat cauzei,* rămânând impresionat de devotamentul, curajul și hotărârea ce și-au făcut a susține Constituția. *Domnul Cuțarida este un bărbat din cei rari care în vremea Căimăcămiei nu s-a sfiit de acea catastrofă, nevrând a cunoaște alte așezămite decât cele ale Constituției*"[3]. Ancheta de la sfârșitul anului 1848 îi imputa lui Cuțarida faptul „că dumneata la începutul revoluției ai fost din cei mai entuziaști lucrători într-acea revoluție. Ai fost propagant, te-ai purtat rău cu locuitorii Râmnicului și, în sfârșit, ai avut relații entime cu Magheru". La 25 august 1848, locotenentul Cuţarida relata Generalului Tell, comandantul oştirii, că locotenentul Viespescu şi sublocotenentul Bonciu, aflaţi în Râmnic, « *au împrăştiat vorbe spăimântătoare către norod, zicând că vine un paşă cu oştire turcească în număr de doue-zeci să dărapene tot ce s-a făcut de Suliman Paşa în favorul sfintei noastre Constituţii, precum şi un general muscal cu o sumă de oştire a statornici Regulamentul* »[4]. Elanul său revoluționar s-a clătinat în toamna anului 1848, când «*a primit porunca a merge cu roata la Curtea de Argeș. Pe de o parte a arătat supunerea cerută, iar pe de alta a adunat roata și a învățat-o să nu se supuie. Trădat fiind de croitorii polcului, a fost chemat în tabăra Magherului și abia a scăpat de casație. Aici toți sunt mulțumiți de Cuțarida. Cu un cuvânt, Cuțarida a fost la început de tot de partea revoluționară, dar peste puțin și-a lăsat calea și a luat drumul scăpării*».[5]

În cadrul anchetei din toamna și iarna anului 1848, discursul oficial a vizat condamnarea revoluției și a participanților ei. Se conturează un joc de lumini și umbre în care cei anchetați sunt pe rând, vinovați și nevinovați. Este și cazul lui Alexandru Cuțarida, despre care *cinstiții orășani din Ocne cereau ecselenției sale, Ismail Pașa, ridicarea lui din orașul Ocna ca un înfocat revoluționar ce este.* În ciuda dovezilor, Comisia *„prin cercetări tainice",* a ajuns la concluzia că Alexandru Cuțarida este nevinovat și îl eliberează *„din netrebnica categorie în care a fost căzut, cum și de sub chezășie",* rămânând în povara sa numai un arest de două luni și jumătate, *„fiind însumat iarăşi în slujbă cu vechimea şi rangurile ce au avut mai înainte".*

Rolul lui Zisu Dumitrescu este cel al unui funcționar de carieră, care în urma evenimentelor revoluționare a ajuns secretarul Ocârmuirii conduse de generalul Cerchez. În frecventele perioade de lipsă ale acestuia din județ, a condus de facto administrația județeană în perioada Revoluției. Într-o scrisoare a generalului Magheru către Zisu Dumitrescu, acesta i se adresează funcționarului local, în repetate rânduri, cu termenul *Amice,* solicitând ajutor pentru îmbunătățirea condițiilor din tabăra de la Râureni[6]. După data de 27 septembrie, când Magheru a dizolvat tabăra, adresele Cârmuirii de Vâlcea semnate de Zisu Dumitrescu, se refereau la general cu termenul de *rebel* și încercau să scuze prezența sa printre funcționarii regimului revoluționar în perioada iunie-august: *„Această dorință aș fi avut-o și eu ca să mă și trag din funcția de secretar prin darea de dimisie, nevând niciun fel de mulțumire ca să slujesc sub nisce asemenea oameni. Dar pe de o parte silit de acei rebeli, prin amenințări, și de cruțarea vieții, iar pe de alta, temându-mă să nu las județul în vreo pradă mai mare, a trebuit și fără voie-mi să stau aici, neputând să mă trag undeva, fiind toate drumurile strejuite de militari și volintiri.*[7] A fost chiar remarcat de comandantul trupelor ruse din Valahia Mică, feldmareșalul Hassfort, care, cu ocazia vizitei la Râmnic, era plăcut impresionat de *„felul cu care Zissu Dumitrescu slujea legiuitului guvern, cunoștința slujbei și silința cu care întâmpina și înlesnea, după putință, cele trebuincioase pentru mișcarea ofițerilor. Asemenea calități au atras mulțumirea exelenției sale asupra domnului Zissu"*[8].

Zisu Dumitrescu neagă orice participare în „trecuta turburare", iar orcîrmuitorul județului răspunde, în cadrul anchetei trupelor de ocupație, că *„numirea s-au urmat de-a dreptul de către guvernul revoluționar, fără să se poată dovedi vreo știință dacă au fost tras cu de-a sila în slujbă. În particularea mea știință, ca grefier la Tribunal, îl cunosc cu destulă destoinicie, sârguință și cunoștiință*". Totuși, Zisu Dumitrescu a fost cel care și-a asumat o riscantă acțiune și a eliberat lui Magheru și altor 9 tovarăși ai săi pașapoarte pentru a trece în Transilvania[9].

Cele două cazuri sunt simbolice pentru succesul și eșecul Revoluției. Cei doi fac parte dintre cei care au ales să nu rămână pe câmpul de luptă ca devotați apărători ai revoluției, dar prin ei proiectul politic 1848 a supraviețuit. Ei sunt cei reclamați de boierii vâlceni în scrisoarea către generalul rus Hassford: *„un număr mic de revoluționari cu deșarte închipuiri, după ale lor voințe și numai spre al lor în parte interes, puindu-se în capul oblăduirii, au ruinat drepturile respectate de tot poporul".* Dar alegerea fusese făcută, chiar dacă, ulterior, acțiunile publice în favoarea revoluției au fost negate, iar solidaritățile revoluționare au fost compromise dintr-un instinct de supraviețuire atât fizic, cât și politic, în cazul lui Zisu Dumitrescu, sau carieristic, în cazul lui Al. Cuțarida. Salvarea lor le-a permis să își continuie carierele și să creeze o genealogie politică care își are punctul de plecare în momentul 1848. Ilustrativ în acest sens este destinul ulterior al lui Zisu Dumitrescu: refuzate fiindu-i funcții administrative în aparatul de stat, acesta s-a îndreptat spre funcțiile publice de pe plan local, fiind prezindentul Magistratului orășenesc între anii 1852-1856 și 1859-1863. A fost cel care i-a întâmpinat la Râmnic, în calitate de primar, pe Barbu Știrbey, Alexandru Ioan Cuza și Carol I. În anul 1870 a fost ales senator de Vâlcea.

Și pentru a ilustra mai bine faptul că istoria este ceea ce subiectivitatea omului a creat, amintesc aici o anecdotă ce i-a avut protagoniști pe Alexandri și generalul Kiseleff la Paris, în anul 1859. Poetul nostru amintea acum ambasadorului rus la Paris rolul său de „revoluționar" când a condus principatele Române și a adoptat Regulamentele Organice, iar rusul s-a amuzat, replicând că de atunci s-au dărâmat statuile cu el și a fost ars Regulamentul, trimitere directă la anul revoluționar 1848.

1. *Documente privinds anul revoluționar 1848 în Țara Românească,* București, 1963, p. 33.
2. Ibidem, p. 315.
3. *Anul 1848 în Principatele Române*, tomul III Bucureşti, 1903, p. 296.
4. *Documente privind anul revoluționar 1848 în Țara Românească*, București, 1963, p. 315.
5. *Anul 1848 în Principatele Române*, tomul IV Bucureşti, 1903, p. 618.
6. Ibidem, f. 588.
7. Serviciul Județean Vâlcea al Arhivelor Naționale, fond *Prefectura Județului Vâlcea,* dos. 8/1848, f. 111.
8. *Anul 1848 în Principatele Române,* tomul IV Bucureşti, 1903, p. 574.
9. *Anul 1848 în Principatele Române,* tomul IV Bucureşti, 1903, p. 574.

SC Perfect ArgBuild SRL
• Construcții • Vânzări imobiliare
• Formare profesională
perfectargbuild@gmail.com

SC AS FORMARE SRL
• Furnizor de formare profesională
Râmnicu Vâlcea, str. Calea București, nr. 265G,
județul Vâlcea, as.formare@gmail.com

ASOCIAȚIA SOCIOPROFESIONALĂ TSPR
• Furnizor de formare profesională și servicii sociale, Telefon: 0744658748

MINUNEA DE PE LOTRU - 2022!

Simion PETRE

(I)
VALORI DE PATRIMONIU ARESTATE. STAȚIUNEA VOINEASA! (ȘI TOT LA VOINEASA S-A CONSTRUIT CEA MAI MODERNĂ PARTIE DE SCHII DIN FOSTA ȚARĂ ROMÂNEASCĂ)

Cândva, de mult, foarte demult, și mai apoi în vremurile noastre s-a dat o lege care pedepsește pe cei care nu îngrijesc locul pe care îl ocupă în comunitate!...În Bulgaria anilor 1988 am citit pe porțile gospodăriilor (locuințelor) din Kazanlăk, pe tăblițe atașate la porțile caselor, am citit că se acorda un premiu pentru bună înfățișare, pentru modul în care este îngrijită locuința pe dinafară!...În România acestor timpuri, chiar începând din 1990 există obiceiul să lași proprietatea (statului, uniunii cooperatiste, diverselor instituții tovărățești, ansambluri hoteliere) în izbeliște dacă vrei mai apoi să ți-o însușești pe preț de nimic. Exemplele sunt multiple!...desigur, mai ales în județul Vâlcea...Dar și mai ales în noul oraș capitală de județ Municipiul Râmnicu Vâlcea: Fabrica de Placaj-CPL-cu cunoscutul turn de apă! Fabrica de piele și încălțăminte, să adăugăm cele două, trei din Drăgășani-toate întreprinderi speciale cu rol important în industria de armament!...Motelul Capela, după părerea noastră, cei care l-au părăsit lăsându-l în paragină, medritând tot ce-i mai rău pe lume!...Obiective speciale care au fost deosebit de importante pentru economia și cultura Râmnicului! Chiar și chestiunea aceasta: de ce Palatul Culturii din Râmnicu Vâlcea trebuia să redevină Tribunal?... după ce a luat și Judecătoria cu el?!...fosta Primărie, în interbelic! Dar acum, iată, la această sărbătoare, Zilele Voinesei 2022, 17-18 Iulie am constatat din nou, la 32 de ani de la Revoluția din 1989, că ruinarea forțată, imbecilă, a ceea ce comunitatea vâlceană a făcut - construit - mai bun înainte de 1989! a revenit în trombă. Hotelului Stațiunii Voineasa și micii așezări urbane (chiar așa, urbane!) de deasupra (ca altitudine) care în anul 2000 trebuia să fie sat olimpic! li s-a pregătit ruinarea...Da, ne aducem și noi aminte de această promisiune care nu a surprins pe nimeni, atunci prin 1970! Ne-a spus-o, reamintit-o acum familia Bogaci, Lucia și Dan, după slujba de parastas de la Mălaia pentru cei 20 000 de dispăruți pe șantierele Lotrului!...care au adus lumină și o nouă civilizație, a muncii, și care astăzi nu mai trebuie la nimeni...În orașul stațiune de deasupra Voinesei, nu mai umblă nici câinii vagabonzi căci și aceștia ca să existe au nevoie de oameni în vizită sau așezați la gospodăriile lor...Așezarea de deasupra Voinesei cu hotelul ei extraordinar de bine construit, cu anexa ei olimpică - marele ansamblu de distracții alăturat (cantină și sală de jocuri) ni se arată încremenite acum și părăsite și par o rușine pentru proprietarii lor! care, parcă, nici nu există! Totul seamănă cu o arestare fățișă la locul de muncă; o rușine pentru noi toți cei care am rămas ca în 1989 paralizați, perplecși, de prea plinul de activitate sindicală!...care începuse în altă tonalitate să cânte din trâmbița PCR-istă. Nu avem nimic cu nimeni bașca cu Sindicatul din România care a uitat să ia cu el, atunci în 1990, și uniunile de creație artistice! dar nu a uitat să-i facă pe unii dintre membri lui mari moșieri peste noapte, moșieri! pe așa zisa avere a tuturor!

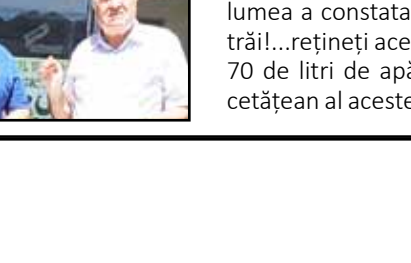

*

Trebuie să vă spunem stimați edili de la Vâlcea că Voineasa, ca și Oltul aflat în paragină și care trebuie de urgență reabilitat, la fel Calea Ferată Vâlcea - Curtea de Argeș, la fel Calea Ferată dublă, electrificată și care nu s-a făcut niciodată: Sibiu - Râmnicu Vâlcea - Curtea de Argeș, nu mai spunem (căci ne doare gura de când tot am vorbit) de Autostrada Vâlcea - Sibiu, da, toate rămîn feblețile noastre, nu de acum, ci dintotdeauna! ...Reamintim, Calea ferată în două tronsoane de la Sibiu la Curtea de Argeș prin Râmnicu Vîlcea este un proiect încă din perioada interbelică...

(II)
PARASTAS LA MĂLAIA PENTRU CEI CARE NU MAI SUNT ȘI AU CONSTRUIT SISTEMUL HIDROENERGETIC DE PE LOTRU

Parohia Comunei Mălaia, 16 iulie 2022, cler și edili, invitați din țară s-au întâlnit la biserica comunei și au participat la slujba de parastas și pomană organizată de preotul Marius Vasile Rogoz. După slujbă preotul a invitat pe cei câțiva invitați la reliefarea acțiunilor, faptelor, acelor mari dispăruți care au creat această, evident!, mare minune a producerii curentului electric pe Lotru... Astfel a luat cuvîntul primarul Mălaiei, **Gheorghe Dinculescu**, care în cuvîntul său a lăudat această inițiativă, care se află în aplicare în al doilea an după 2021...A mulțumit celor prezenți și i-a rugat ca peste două luni să fie din nou împreună la sărbătoarea Mălaiei la 50 de ani de la punerea în funcțiune a sistemului hidroenergetic de pe Lotru...„Este o sărbătoare pe care vrem să o introducem într-o permanență, să-i cinstim pe cei care ne-au ajutat să ajungem aici, și datorită lor să stabilizăm niște locuri de muncă. Noi toți am beneficiat de pe urma acestor mari investiții și drept este acum să le acordăm cinstea pe care o merită! Noi îi pomenim pe cei care au contribuit, deopotrivă constructor sau proiectant, pe cei care au făcut pionerat...Este una dintre primele mari hidrocentrale care s-au pus în funcțiune într-o comună din țară...Peste două luni vom serba 50 de ani de la punerea în funcțiune a acestei hidrocentrale, de la Ciunget! Sperăm ca și factorii decidenți să fie prezenți la această sărbătoare să-și dea concursul alături de oamenii de mare valoare implicați cum este cazul celui prezent azi aici, dl Mihai Sporiș... fost director al acestei uzine SH cum se chema atunci. Alături de dânsul mai sunt și alte mari personalități care vor fi prezenți la serbarea de la Ciunget... Mălaia dă 10 % din energia hidro produsă în România! În Mălaia avem cele mai multe lacuri de acumulare, unul mai frumos decât altul! construite într-o comună! Am reușit împreună cu salariații de la Primărie să punem acum pe locul pe care această comună îl merită! De săptămâna aceasta Mălaia este stațiune turistică! de interes local.

Mihai Sporiș îl continuă pe șeful edililor din Mălaia:- Cu un an în urmă ați organizat pentru prima dată un parastas închinat celor care și-au dat viața la construcția acestui edificiu hidro, acum suntem în al doilea an! S-au întâmplat multe în ultimul timp și lumea a constatat că fără energie și apă nu se poate trăi!...rețineți această cifră: prin Mălaia se scurg anual 70 de litri de apă atât cât îi trebuie (pe an) fiecărui cetățean al acestei planete! ...Cei care au plecat dintre

noi ne privesc de sus, lor le datorăm foarte mult... Ei ne-au lăsat această avere colosală, nu vă puteți închipui averea pe care ne-au lăsat-o...Vorbitorul prezintă o carte. - În 2007, această carte apărută la 40 de ani de la punerea în funcțiune, memorează 20 000 de nume de oameni care au contribuit la realizarea minunii de pe Lotru. Nume și prenume din toate meseriile! 864 sunt din Ciunget. Din cei 864 doi sunt aici de față. Zilele trecute la Curtea de Argeș unde a fost memorat Mihai Eminescu și unde am fost și noi prezenți, Paul Gheorghiescu mi-a dat această carte, a doua pe care v-o prezint, scrisă împreună cu Alexandru Gheorghescu: „Istoria hidroenergeticii românești. Vol I, 1884-1970”! Volumul II va începe în 1970! Anul acesta în noiembrie sărbătorim PIF a agregatului nr 1 de la Lotru. În 1884 se puneau în funcțiune 80 de Kw la centrala hidro de la Sinaia care a alimentat Palatul Regal! Gîndiți-vă la această cifră ca să constatați diferența: 700 000 de Kw este ofranda Lotrului!! M. Sporiș prezintă a treia carte:- „Și eu am fost... pe Lotru!”...o carte personală, dar foarte bine putând să fie semnată și de fam. Bogaci, aici, prezentă de față. Această carte va fi lansată la Voineasa. Noi sperăm ca acest turism care înainte era construit prin puterea centralizată, acum, prin prisma acestor pensiuni ale oamenilor să prospere neîncetat!

Lucia Bogaci: - De ani de zile am în proiect de realizare o placă de marmură pe care să o fixez aici și pe care să scrie Proiectantul General, Constructorul (ambii, care au dovedit că au minți și mâini luminate - minunate!), Beneficiarul... Lotru este un unicat în lume! Niciodată nu se va mai construi ceva asemănător Lotrului (*și pentru faptul că una era filosofia vieții în 1965 și alta de acum înainte, când timpul de proiectare și de testare și de verificare este cu mult peste timpul de folosire, de utilizare... cu alte cuvinte investiția nu mai poate fi recuperată*; n. red.)! Nu este meritul lui Nicolae Ceaușescu... Proiectul, ca idee, poate a venit de la el (*în general dictatorii nu au idei, dar au calitatea să aleagă între ideile ofertate și să nu țină cont de sacrificii și costuri în realizarea obiectivului!* n.red.)! Poate... Însă proiectul general a fost gândit și executat de dl Sabovici Victor, șef de proiect la ISPH!...Nu există nicăieri în lume o amenajare ca la Porțile de Fier, care a costat 600 tone de aur!! Nu există nicăieri în lume un baraj cum este cel de la Bicaz! ...pentru care rușii au vrut să-l bage la pușcărie pe unul dintre proiectanți, numindu-l spion, din care cauză omul, peste noapte, s-a trezit cu părul alb (*așa a pățit și Leca Morariu, profesorul nostru de violoncel, căruia când era tânăr un urs i-a ieșit în cale și Leca s-a speriat-Leca Morariu a fost decanul Facultății de Limba Română din Cernăuți și care în martie 1944, decan și facultate, au fost evacuați la Rîmnicu Vâlcea!...70 000 de nord bucovineni și basarabeni au fost evacuați în 1944 în județul Vâlcea* n.red.)!

(Continuare în pag. 15)

RÂMNICU VÂLCEA
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI
Râmnicu Vâlcea, General Praporgescu 14, 240182, Jud. Vâlcea
tel: +40-250-731016 fax: +40-250-731843 primaria@primariavl.ro
www.primariavl.ro
CERTIFICARI MRC-OCS SR EN ISO 9001:2015 410/C SR EN ISO 14001:2015 223/M SR OHSAS 18001:2008 190/HS SR ISO/CEI 27001:2013 019/SI

SFÂRȘIT DE VACANȚĂ PLIN DE EVENIMENTE LA RÂMNICU VÂLCEA: SPECTACOLE DE ARTĂ STRADALĂ, MICROSTAGIUNE TEATRALĂ ESTIVALĂ ȘI MARATONUL OLTENIEI LA EDIȚIE ANIVERSARĂ!

Ultimele zile ale vacanței de vară aduc în Râmnicu Vâlcea manifestări culturale și sportive dintre cele mai diverse. În perioada 26 august – 4 septembrie, în baza unui Protocol de colaborare încheiat între Asociația ”Ataraxia” și Primăria Municipiului și aprobat prin HCL nr. 227/2022, în oraș se desfășoară prima ediție a Festivalului de artă stradală VISart. Sub genericul ”Dăm culoare orașului, aducem Arta în stradă”, evenimente precum animații stradale, statui vivante, reprezentații teatrale, concerte sau work-shop-uri pentru copii vor anima centrul civic al Râmnicului- Scuarul Mircea cel Bătrân, pasajul pietonal Cozia, dar și Parcul Zăvoi sau amfiteatrul în aer liber al Teatrului ”Anton Pann”. Festivalul se suprapune cu ultimele reprezentații ale Microstagiunii estivale ”La Strada” a Teatrului Municipal ”Ariel”, care a debutat pe 12 august și se va încheia pe 4 septembrie. Accesul la toate aceste evenimente este liber. Tot în ultimul week-end al lunii august se va derula și tradiționalul deja pentru Râmnicu Vâlcea ”Maraton al Olteniei”, ajuns anul acesta la cea de-a 10-a ediție și care aduce în oraș pasionați de alergare și MTB din întreaga țară. Pe durata evenimentului- 27 și 28 august - participanții și vizitatorii se vor putea bucura în Parcul Zăvoi de diverse distracții și activități: video 360º, Energiada Bike, turnul de escaladă, zona de eficiență energetică, curse de trotinete și activități pentru copii, zonele de energie verde și de Lounge, de fotografii sau de prezentare a programului Ucenic Electrician.

BIROUL DE PRESĂ

TABLETA INGINERULUI PROGRAMATOR

SECOLUL XXI A DEBUTAT CU UNA DINTRE MARILE MINCIUNI ALE LUMII!

Leontina RUS

Totul este posibil, desigur - din ce este mai rău, pe ecranele televizoarelor românilor (majoritatea! din păcate și dintre cele mai urmărite): să se distrugă personalități, să se inducă în oameni - cetățenii acestei țări - frica în sufletul românilor, stările de necesitate - majoritatea fără rost...Așa se țin în frâu popoarele, cele iubitoare de democrație (când guvernele nu o vor), iubitoare de libertate și prosperitate... mai ales atunci când nu se dorește revoluție și dezvoltare. Televizorul, probabil și telefonul, dar el este pe locul întâi, a devenit în aceste războaie hibride cele mai teribile arme...Minciuna, căci despre ea este vorba, a devenit modalitatea cea mai accesibilă a acestor răspândaci - soldați - moderatori ai televiziunilor care parcă fac parte din grupul celor mai înverșunați dușmani ai dreptății și libertății cetățeanului... Avea dreptate redactorul șef al ziarelor noastre atunci, când, de nenumărate ori, în știrile culturale strecura realități sociale și politice de prost augur care s-au abătut după 1989 asupra capetelor noastre: liberalizarea prețurilor la materiale și imobilizarea prețului manoperei (1994), schimbarea legii pensiilor și recalcularea lor în 2005, distrugerea producției agricole individuale și de creștere a animalelor-acțiune excesivă după 2007-și, care, sigur, va duce rapid la năruirea societății umane din Europa de est, mai sigur în țara noastră (dacă această distrugere va continua)! ...Gripa aviară, pesta porcină, acum pandemiile, fac parte dintre marile nenorociri bazate pe exagerări - minciuni (mai ales în cercetarea și medicamentarea, vaccinarea prin laboratoarele unice)! care s-au abătut peste noi. Dar una dintre marile scorniri ale sfârșitului de secol XX și începutul de secol XXI care avea să dea peste cap bunul mers al comunităților umane a fost teoria schimbării climatice a lumii! Schimbarea climatică datorită fumului de la vapoarele împinse cu abur, gazelor de la motoarele cu ardere internă, noxelor aruncate în aer de coșurile fabricilor și uzinelor...Acum vreo 20 de ani, să mori de râs nu alta, se luau măsuri la Rm Vâlcea, de mărirea parcului verde prin ronduri de flori și copaci noi plantați în locurile libere dintre blocurile de locuit...unde? la Rm Vâlcea, oraș, care, nu are un chilometru lățime între pădurile care îl înconjoară...Desigur, și noi am susținut gazonul și pomii de pe marginea drumului!...dar, în sfârșit, pomii au rămas! Și o ultimă observație înainte de a da curs lecturii acestui comunicat de la NASA: de ani de zile ne opunem prin prisma presei noastre culturale acestei utopice teorii că schimbările climatice s-ar datora țevilor de eșapament și existenței centralelor de produs curent electric pe gaze și cărbune...Desigur, strigătele noastre nu s-au făcut auzite în acest deșert de inumanitate creat de lipsa de cultură, insensibiliatea, lipsa de educație, ura față de profesionalism și de actul în sine de muncă și creație...

*

«**NASA: „Schimbările climatice” sunt cauzate de modificările orbitei solare a Pământului și înclinării axiale (nu sunt cauzate de om) (amosnew. ro/ o. andronic/ 20 ian. 2020).** De mai bine de 60 de ani, Administrația Națională Aeronautică și Spațială (NASA) știe că modificările care apar la modelele meteorologice planetare sunt complet naturale și normale. Dar agenția spațială, indiferent de motiv, a ales să lase farsa încălzirii globale creată de om să persiste și să se răspândească, în detrimentul libertății umane. Pentru a fi exact, anul 1958, când NASA a observat pentru prima dată că schimbările pe orbita solară a pământului, împreună cu modificările înclinării axiale a pământului, sunt atât responsabile de ceea ce oamenii de știință climatică au numit astăzi drept „încălzire” (sau „ răcire ”, în funcție de agenda lor). În anul 2000, NASA a publicat pe site-ul său *Observatorul Pământului* informații despre Teoria Climei Milankovitch, dezvăluind că planeta se schimbă, de fapt, din cauza unor factori străini care nu au absolut nicio legătură cu activitatea umană. Aceste informații încă nu au trecut în mass-media, de aproximativ 19 ani, motiv pentru care [persoanele cu agen-de ascunse] au început acum să pretindă că mai avem doar 18 luni (scria în 2020 n.red.), înainte ca planeta să moară din cauza unui exces de dioxid de carbon (CO_2). (...)

Excentricitatea orbitei Pământului se schimbă lent în timp, de la aproape zero la 0,07. Pe măsură ce orbita devine mai excentrică (ovală), diferența dintre distanța de la Soare la Pământ la perigeu (cea mai apropiată de soare) și apogeu (cea mai îndepărtată) devine din ce în ce mai mare. Rețineți că Soarele nu este în centrul elipsei orbitale a Pământului, ci este unul dintre punctele focale. (...)

Cel mai important factor care afectează clima Pământului este Soarele. (...)

În 1982, la șase ani de la publicarea acestui studiu, Consiliul Național de Cercetări al Academiei Naționale de Științe a Statelor Unite a adoptat teoria lui Milankovitch drept adevăr, declarând că: „… variațiile orbitale rămân cel mai bine examinat mecanism de schimbare climatică pe scări de timp de zeci de mii de ani și sunt de departe cel mai clar caz al unui efect direct al schimbării expunerii solare asupra atmosferei inferioare a Pământului.” »

ICOANE MIRACULOASE

KAZANSKAIA - Mănăstirea Sfântul Ioan Iacob

Arhim. Veniamin MICLE

Mănăstirea Sfântul Cuvios Ioan Iacob este amplasată în comuna Racovița, județul Vâlcea, din Țara Loviștei.

Piatra de temelie, pentru Biserica cu hramurile „Învierea Domnului" și „Sfântul Ioan Iacob Hozevitul", a fost pusă în ziua Praznicului Pogorârii Duhului Sfânt, pe 23 iunie 2013, de Înaltpreasfințitul Gherasim, Arhiepiscopul Râmnicului, atunci când a sfințit și locul pentru construcția Așezământului social-filantropic „Renașterea Loviștei".

Planul și arhitectura acestei ctitorii au fost realizate de către Preotul Ioan Comăneci. Echipa de constructori este formată din viețuitori ai Mănăstirilor „Sfinții Trei Ierarhi" de la Gruiul Lupului și „Sfinții Martiri Brâncoveni" de la Obârșia Lotrului sub coordonarea proiectantului.

Ctitorii s-au hotărât să închine locașul monahal unuia dintre marii cuvioșii români, care s-a afirmat prin viața sa cuvioasă: Sfântul Ioan Iacob.

Acest Sfânt s-a născut la 23 iulie 1913, în familia credincioșilor Maxim și Ecaterina din satul Crăiniceni, județul Botoșani, primind la botez numele de Ilie. Firea sa meditativă l-a determinat să se îndrepte spre Mănăstirea Neamț, unde episcopul Nicodim Munteanul l-a primit ca frate, încredințându-i ascultarea la Farmacia mănăstirii. În iunie 1934, a vizitat așezămintele monahale din Oltenia, rămânând o vreme la Mănăstirea Turnu, care l-a impresionat nu numai prin frumusețea locului, ci și prin străvechile tradiții de viață sihăstrească de aici. După câteva luni, a fost chemat să-și satisfacă stagiul militar, la Dorohoi, fiind repartizat să îngrijească bolnavii din infirmeria regimentului.

În noiembrie 1936, împreună cu alți doi călugări, Cuviosul Ioan a mers în Țara Sfântă unde s-a închinat în Lăcașurile ortodoxe, apoi a trăit vreme de doi ani într-o peșteră din pustiul Iordanului, iar ulterior s-a închinoviat în Mănăstirea Sfântul Sava cel Sfințit, unde a îndeplinit felurite ascultări: îngrijitor al bolnavilor, paracliser, ghid, ajutor de econom și bibliotecar, învățând limbile greaca, araba și engleza. Era prețuit de toți pentru viața sa aleasă de ascultare, rugăciune, priveghere, străduindu-se să urmeze pilda marilor trăitori de aici din veacurile trecute.

Cuviosul Ioan a devenit îndrumător duhovnicesc la Așezământul Românesc de la Iordan. Totuși, nu era mulțumit de nevoințele sale și dorea o viețuire mai aspră, într-un loc pustiu, asemenea marilor anahoreți din epoca de aur a creștinismului. De aceea, s-a retras în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, loc în care se afla și Peștera unde a trăit o vreme Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul. Aici a viețuit puțin timp, pentru că în anul 1953 s-a retras într-o alta Peșteră din apropiere, unde a trăit în cea mai severă schivnicie până la sfârșitul vieții, trecând la cele veșnice în data de 5 august 1960, având vârsta de 47 ani. Trupul său a fost așezat în Peștera mormintelor, în locul pe care și-l pregătise de mai înainte. La moartea sa, mulțime de păsări s-au adunat la mănăstire, în chip minunat.

Timp de douăzeci de ani, cinstitul trup al Cuviosului s-a odihnit în mormântul din Peștera „Sfânta Ana". În luna august 1980, prin pronia dumnezeiască, deschizându-se mormântul său, trupul a fost găsit întreg, neputrezit și răspândind miros de bună mireasmă. Moaștele sale au fost strămutate, cu mare procesiune, în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul și așezate în Paraclisul acesteia.

Datorită vieții sale sfinte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 20 iunie 1992, a proclamat canonizarea Cuviosului Ioan Iacob și pomenirea sa în rândul sfinților, cu numele de „Cuviosul Ioan cel Nou Românul", „Ioan Iacob de la Neamț" sau „Hozevitul", având data de prăznuire ziua de 5 august, în fiecare an.

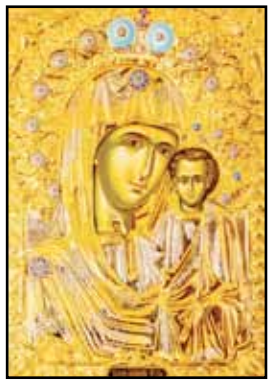

Drumul, spre locul din Țara Loviștei, unde se află amplasată Mănăstirea Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, este destul de îngust și puțin circulat, urcând permanent în curbe mai largi sau mai strânse. Peisajul ce se desfășoară în fața ochilor de-a lungul văii Oltului este superb: o îngemănare între apă, stâncă și vegetație. Cele câteva sate întâlnite sunt destul de izolate, gospodării normale de țară, grădini în spatele caselor și fânețe întinse pe versanții dealurilor înalte. Din fericire, asfaltul a pătruns până la ultima mănăstire, undeva departe pe platoul unui deal, prin purtarea de grijă a Primăriei.

Mănăstirea Sfântul Ioan Iacob Hozevitul este înzestrată cu Icoana „Kazanskaia", adică din orașul Kazan de pe Volga, considerată una dintre cele mai venerate icoane din Ortodoxia rusă.

Conform tradiției, Icoana a fost pictată de Sfântul Evanghelist Luca, fiind adusă în Rusia de la Constantinopol, în secolul al XIII-lea, dar nu există dovezi clare care să susțină aceste afirmații. Ea este unică, prin faptul că, este reprezentată o singură mână, cea a lui Hristos care binecuvintează. Mâinile Maicii Domnului și mâna stângă a Mântuitorului nu sunt vizibile, ci se afla sub veșminte. După ce tătarii au cucerit orașul Kazan, transformându-l în capitala Hanatului lor în anul 1438, Icoana Maicii Domnului din Kazan nu a mai fost menționată în nici o cronică istorică.

Recucerirea orașului Kazan de către țarul Ivan cel Groaznic a fost un triumf religios, considerat de țar un dar al lui Dumnezeu, primit prin mijlocirea Maicii Domnului. De aceea, în anul 1552 țarul a dat ordin să se construiască Catedrala „Buna Vestire", în cinstea Împărătesei Cerurilor. Lucrările au început în 1555, Catedrala fiind finalizată cinci ani mai târziu.

În 1579, orașul Kazan a suferit un mare incendiu. În același an, Maica Domnului s-a arătat unei copile de 9 ani, pe nume Matrona, poruncindu-i să-i scoată la lumină chipul frumos zugrăvit de sub ruinele uneia dintre casele arse. Visul s-a repetat până când copila a înțeles că Icoana trebuie scoasă din acea casă arsă. Luată din acel loc, Icoana Maicii Domnului din Kazan este purtată în procesiune în Biserica „Sfântul Nicolae", iar apoi în Catedrala „Buna Vestire", loc în care mulți credincioși alergând au primit tămăduire sufletească și trupească. Aceste fapte l-au determinat pe Ivan cel Groaznic să zidească pe locul apariției o mănăstire de maici, unde a așezat Icoana. Tânăra Matrona și mama sa au devenit primele viețuitoare al acestui așezământ. Datorită donațiilor țarului, Icoana a fost ferecată cu aur, pietre prețioase și perle. Mai târziu, o nouă ferecătură a fost făcută de către împărăteasa Ecaterina. La rândul său, țarul Feodor Ivanovici a înălțat o mare biserică, cu hramul Adormirii Maicii Domnului, iar de la 8 iulie 1594, Icoana Maicii Domnului Kazanskaia a fost pusă spre cinstire în această catedrală.

În anul 1612, Moscova a fost ocupată de invadatorii polonezi. Patriarhul Ermoghen a făcut un apel către poporul rus să-și apere țara. Icoana Maicii Domnului din Kazan a fost dusă în fruntea armatei. La 22 octombrie 1612, când polonezii au fost izgoniți, victoria a fost atribuită Maicii Domnului, prin Icoana din Kazan. După victoria rușilor, cneazul Dmitri Pojarski, deoarece făcuse legământul că va înălța o biserică în mijlocul Moscovei, dacă va ieși biruitor, a ridicat o biserică din lemn în Piața Roșie din Moscova, unde a așezată renumita Icoană. După ce bisericuța a ars, în anul 1632, țarul Mihail I a ordonat reconstruirea alteia, din cărămidă. În anul 1936, ea a fost dărâmată din ordinul lui Stalin, iar după anul 1990, în contextul noilor schimbări politice, a fost printre primele Biserici reconstruite de ruși.

În noaptea de 29 iunie 1904, câțiva hoți au pătruns în Catedrala Mănăstirii din Kazan furând Icoana Maicii Domnului. Nu după mult timp, hoții au fost prinși, însă Icoana dispăruse. Multă vreme nu s-a mai știut nimic de Icoana Maicii Domnului din Kazan, în legătură cu dispariția ei apărând diverse scenarii.

O astfel de Icoană a fost achiziționată de către „Armata Albastră" a Doamnei Noastre din Fatima și dusa în Portugalia. În 1993, Icoana din Fatima a fost donată Papei Ioan al II-lea, care a dus-o la Vatican, păstrând-o vreme de unsprezece ani. Mulți spun că de fapt ar fi o copie a originalului, pictată, după opinia experților, în jurul anului 1730. Papa Ioan Paul al II a dorit să înapoieze Icoana Bisericii Ortodoxe Ruse, gest petrecut pe 28 august 2004, iar la 21 iulie 2005, Patriarhul Alexei al II-lea a strămutat Icoana în Catedrala Buna Vestire din Kazan-Kremlin.

Înaintea de Revoluția bolșevică din 1917, în Rusia existau peste 10 milioane de copii ale Icoanei și sute de biserici închinate în cinstea ei.

Foarte multe minuni s-au săvârșit, nu numai prin Icoana originală, ci și prin numeroasele copii care au împânzit întreaga Rusie

Sfântul Ermoghen, martor ocular al multor vindecări făcute, a relatat în cartea sa: Cronicile lui Ermoghen, mai multe minuni, dintre care amintim:

Vindecarea orbului Iosif; al bolnavului Nikita; al unui om din Sviiajsk, grav bolnav; a soției nobilului Ivasko, paralizată; fiul paralizat al unei văduve; soția preotului Grigore din Tagașevo, care își pierduse vederea de peste trei ani; călugărul Iosif de la Mănăstirea Sfintei Treimi din Kazan, a fost vindecat, care se îmbolnăvise de ochii; Kosma Okulov din Laișev s-a tămăduit de tulburarea psihică; Trofim Larionov care avea febră foarte mare și tulburări de vedere; Nikolai, în vârstă de 7 se simțea foarte rău, s-a vindecat. Alți creștini, precum Tamara, Galina, Evghenie, Liubov, Alexandru, Liudmila, Vera, Dionisie și mulți alții au fost vindecați la Sfânta Icoană.

Minunile Icoanei Maicii Domnului din Kazan în România: Doi soți, ea de 42 de ani și el de 43, nu puteau avea copii; rugându-se la Sfânta Icoană, după un an de zile, Domnul le-a dăruit un copil.

Maica Domnului de la Kazan din Schitul Huta-Bihor a plâns. În 29 august, Biserica Ortodoxă prăznuiește Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Sărbătoarea este marcată în zona Beiușului, prin hramul Schitului Huta. După terminarea slujbei religioase, din Icoana Maicii Domnului de la Kazan a izvorât mir frumos mirositor. Credincioșii aflați la fața locului au rămas până târziu cântând cântece închinate Sfintei Fecioare.

NICOLAE DANEȘ: MONOGRAFIA COMUNEI MIHĂEȘTI - JUDEȚUL VÂLCEA -

Simion Petre CICKIRDAN

Monografia Comunei Mihăești- Județul Vâlcea, Editura Conphys, 2022, scrisă de Nicolae Daneș, o apariție editorială și tipografică de lux, este, precum multe altele din ultimul timp - care se fac pe bani puțini- realizată în familie; una restrânsă: Nicolae Daneș, autor, coautor la tehnoredactare și corectură, foto; Horațiu Nicolae Daneș: coperta, prelucrare computerizată, tehnoredactare, machetare; Elena Daneș: corectură. Și familie extinsă: Marinela Capșa: corectură. Și Nicolae Daneș și Marinela Capșa sunt membri fondatori ai Forumului Cultural al Râmnicului și ai Societății Seniorilor- Vâlcea! Spunem acest lucru fiindcă amândoi activează pe tărâm cultural de foarte mult timp, în acest areal, cunosc foarte bine situația din teren, mai mult, însăși Enciclopedia Județului Vâlcea-2010 și Monografia Comunei Căineni îl au coautor pe Nicolae Daneș...cele două lucrări fiind două monografii de-adreptul monumentale! iar aportul lui Nicolae Daneș fiind unul esențial!

Monografia de față, a Mihăeștiului, aparține unui excepțional specialist care începe chiar cu definiția monografiei: „Studiu științific asupra unui subiect, tratat detaliat și multilateral”... Începe cu un *Cuprins* extrem de bogat, cu un dicționar vechi (așa cum trebuie, la început, subliniind astfel că cititorul are nevoie de el), începe cu o *Introducere* semnată de autor...foarte bine concepută, aproape artistică, și care va imprima calitatea cărții încă de la început, precum și cea de la capitolul de istoria medievală, fiindcă Vâlcea, referitor la această perioadă, cu mănăstirile ei și învățații lor, are ce arăta!... O *Introducere* care reușește cu adevărat să ne plaseze în conținutul lucrării! De reținut- totul trebuie reținut- cele trei motouri generice pentru crezul artistic și științific al autorului-moralității sale: „Sunt un umil cercetător al unei bucăți de pământ din Țara Românească” (Pr. Gheorghe Petre - Govora), „.../.../ Și toate par că au trecut/ Și tare am vrea ca toate să rămână” (Lope de Vega), „Citește nu pentru a contrazice, nici pentru a crede, ci pentru a cântări și a lua în considerare” (Francis Bacon). Avem nevoie de înțelepciune oricând și în tot ce facem, motiv pentru care ne place și Francis Bacon și Lope de Vega; dar, cînd vine vorba de Gheorghe Petre Govora, pur și simplu ne entuziasmăm, știind că acest om, preot și istoric, din Mihăești, a făcut atîtea pentru țara noastră, pentru istoria lumii, pentru vâlceni, da, și pentru fiii lui Israel (Cel ce s-a luptat cu Domnul)!... Timp de vreo șase ani personalitatea lui Gh Petre Govora a dominat activitatea Forumului Cultural al Râmnicului, acesta, oferindu-i la împlinirea vârstei de 95 de ani Medalia de Aur pentru activitatea sa de cercetare în arheologie...De reținut, după aceste motouri, unul dintre considerentele care vorbesc sau definesc dacă vreți, ne repetăm, moralitatea istoricului: „Mai mult, doar o mică parte din evenimentele care se petrec în lume ajung în cărțile de istorie în mod real. Cineva trebuie să decidă ce anume merită înregistrat, iar aceste hotărâri sunt luate adesea la mult timp după consemnarea faptelor. *Istoria pe care o citim nu este deloc faptică*, spunea istoricul Geoffrey Barraclough, *ea nefiind decât o înșiruire de judecăți*. Apoi, Nicolae Daneș ne introduce în subiect, șoc! ...Cap. 1, *Cadrul Geografic Natural,* 1.1 *Așezarea geografică, componența, căile de acces și suprafața... „Ș*oc” fiindcă lucrarea unui istoric începe cu un citat dintr-un poet (amândoi contemporani - ne place, nu ne place, acum majoritatea vâlcenilor, creatori, trăiesc într-o zodie în care specifică este o anume Interferență a Artelor)... Poetul este chiar Felix Sima, care de cincizeci de ani se luptă să păstreze sus, cât mai sus steagul artei, steagul poeziei, cum și noi acum cincizeci de ani publicam poezii în editura Sus Arta!... Da, grozav ar spune poetul! citatul meu despre satul românesc să deschidă monografia Mihăeștiului!... „Nicăieri în lume, nu e mai frumos ca locul în care te-ai născut. Acolo, deschizând ochii, ai văzut pentru prima oară în viață o floare, un deal, drumul prăfuit pe care ai făcut primii pași, pereții casei părintești, ferestrele prin care descifrai tainele nopții, tulburătoarea apă din fântâna în care îți puteai oglindi chipul înrourat de tristețe...” Comuna Mihăești cu 6443 locuitori în 2011, cu cei mai mulți locuitori din județul Vâlcea. Mai adăugăm, la încercarea noastră de a prezenta în ziarele și revistele noastre monografia Mihăeștiului așa cum este scrisă ea de Nicolae Daneș, sigur îi vom prezenta coperțile care, amândouă, atestă o carte foarte valoroasă și frumoasă, faptul, că, așa cum profesorul Daneș în experiența sa îndelungată, la catedră, a știut să se facă apreciat de majoritatea elevilor și *buni,* și *răi,* după criteriile din cancelaria profesorilor de la Colegiul Lahovari, tot așa istoricul, plin de carte și studios în arhivele județului, știe să-și atragă cititorii după cum spuneam, găsindu-i, ajutat și de bun-simțul profesional, în acel cerc elevat care îi adună pe oamenii de cultură la un loc și care se cheamă Interferența Artelor. Sau în acel loc în care oamenii de cultură, care pur și simplu se trag din Mihăești, devin puncte de sprijin, repere, în construcția cărții. Un lucru este clar, niciunul dintre aceștia, nu sunt pregătiți, învățați, în mistificarea realității. La început, cartea se citește în ritm galopant, cititorul fiind interesat să facă cunoștință cu Mihăeștiul, cu ce va găsi între coperți, mai apoi se domolește intrînd în monotonia stilului și canoanelor monografice, pentru ca înspre sfârșit să intre iar în pasiunea căutării acelor personaje sau evenimente asupra cărora cititorului îi lipsesc datele...Mai mult, între cele 15 capitole, care urmăresc firesc dezvoltarea monografiei, cum spuneam, bunul simț profesional (fără excese de critică și laude-panegirice), cultura autorului îl determină să folosească accentul, noanța generică... Astfel începe capitolul unu cu un citat dintr-un poet născut în Mihăești, național afirmat și sfârșește capitolul 15 cu așezarea vremelnică a unităților NATO în câmpia Mihăeștiului! Spuneam s-au încercam să spun că Nicolae Daneș este un om drept-vorbeam de morală- mă referam la egalul tratament aplicat elevilor bni și elevilor răi după criteriile unei cancelarii, dar iată că, înainte de Cap. 2 *Istoria Comunei*, apare sfârșitul Cap. 1, 1. 6. *Poluarea mediului în comuna Mihăești* și pe care trebuie să-l citească orice vâlcean, fiindcă ecologic (trecutul nostru istoric industrial este traversat de multe semne de întrebare care vin din realități controversate) Oltul este poluat în aval de zona platformei industriale!? Însă este cunoscută pasiunea pescarilor pentru bălțile Ioneștiului! Este Oltul poluat în avalul Făgărașului? ...Acum trei luni am relatat despre somnul de 2 m prins în amonte de barajul de la Cozia!...Sunt Combinatele chimice cauza stricării ecologice în țara noastră? În anul 2018 în turul european făcut de noi cei de la Intol Press (subsemnatul și Emil Manzur din Timișoara) după ce am vizitat Veneția, în drum spre Franța, nu mi-a venit să cred cînd șoseasua a traversat aerian un șir de combinate chimice mai ceva decît cele de pe platforma vâlceană!? ...În Italia nu am văzut pe traseu nici un pom fructifer în schimb când mergeam la Felix Sima la mama lui acasă, sau la Alexandru Popescu acasă, nu mai pridideam să adun fructe și flori, să cioplesc lemne care urmau să se ardă; sau să cumpăr găini, ouă, curcani și gâște... bașca, fructele culese chiar de la marginea străzii!? Acest capitol al poluării îl afectează, cititul lui, pe orice vâlcean care, nu a uitat mirosul și înecul de clor pe care l-a resimțit din când în când între 1970 și 1990... Acest Olt, „capitalist” (și care înainte, sute de ani, era sita de aer pentru ținutul vâlcean și ne umplea lada frigorifică, cu pește, pe care canotorii români exersau- se antrenau lună de lună în cursul verii) mai are o hibă: se înămolește zi de zi tot mai mult...În acest capitol Nicolae Daneș citează doar două lucrări: (*Văcaru, 2004, 271-274*) și (*Soare - Călinescu, 2004, 162 - 166*). Ni se pare normal să fie doar două lucrări, înțelegem, în 2004, când „ne-am făcut lecțiile” (așa își freca palmele de bucurie un prim ministru după un examen-întâlnire cu Emma Nicholson) pentru a adera la Uniunea Europeană!...

Un capitol interesant ni se pare Cap.2 *Istoria comunei de la preistorie până astăzi*, autorul, arătându-ne respectul d-sale pentru Pr. Gheorghe Petre Govora unul dintre cei mai respectați oameni, istoric arheolog de renume mondial... Noi chiar, alături de autor, îi cunoaștem întreaga operă scrisă și povestită... filmele și înregistrările audio, neputându-le încă face publice, dar cărțile sale și cea scrisă de autoarea de la Timișoara fiind cu totul reale, acestea constituind o adevărată comoară aflată în posesia vâlcenilor...Apoi vin capitolele care se înșiruie unul după altul până la 15. Ne mai interesa un amănunt, noi, nu am văzut dacă Brătienii au avut acțiuni în Mihăești, deși trăiam cu informația că năstrușnica calea ferată spre Curtea de Argeș este un proiect propus și abandonat de un urmaș de-al acestora.. Cunoaștem, știm coordonatele geografice, cunoaștem Mihăieștiul, de aceea ne bucurăm de grabnica prezentare a celei mai vizibile comune în interbelic, dar, și după 1970, de când Felix Sima aleargă pe cai mari alături de satul său natal, în spectrul acestuia, și ne aduce date importante despre destinul, existența lui! În primul rând avem date depre biserica Mihăeștiului, *Acoperământul Maicii Domnului*, apoi avem date despre celebra Troiță cu numele eroilor!...Dar cum să nu tresărim citind această frumoasă, (real și figurat) carte, când întâlnim atâtea nume contemporane nouă, unele, duse inevitabil către cer...În primul rând regretăm plecarea dintre noi în eternitate a profesorului Alexandru Popescu, figură proeminentă a Mihăeștiului de astăzi și de ieri...și în al doilea rând ne bucurăm că suntem încă împreună, atâția și atâția oameni de soi și care apar și în această monografie...

Mersul pe jos face piciorul frumos!

Peter KIS

OBIECTE DE CULT ȘI CĂRȚI LITURGICE DĂRUITE BISERICII SCHITULUI FEDELEȘOIU

Pr. Dr. Ioan DURĂ

Data începerii zidirii bisericii schitului Fedeleșoiu nu este menționată în pisania acesteia din 1702. În schimb, potrivit documentului păstrat în condica mănăstirii Sfântul Pantelimon, de lângă Bucureștii de atunci, la ,,Fila 248 1673 august. Ale schitului Cetățuia ot Fedelesciori'' găsim consemnat: ,,Să știe cu vrerea lui Dumnezeu că s-au început această sfântă și dumnezeiască casă și mănăstire ce se chiamă Cetățuie pe moșia Fedelesciorilor în luna iulie 30 în ziua miercuri în anii de început 7181 și de la Hristos 1673... ''[1]

Din documentul datat din 30 august 1673, păstrat în condica mănăstirii Sfântul Pantelimon, aflăm că de la ,,începere zidirii'' bisericii schitului Fedeleșoiu, adică 30 iulie a aceluiași an, Doamna Maria soția domnitorului Grigore Ghica I (p. 23 mart./2 apr. 1672-p. 17/27 nov. 1673) a înzestrat așezământul ,,cu scule și vase de argint și cu alte podoabe bisericești, cu sate cu moșii și cu țigani și cu alte feluri de venituri precum sunt scrise în jos de rând: întâiu au cumpărat pre satul Goleștii de la jupâneasa Neacșa și de la feciorii ei, și iarăși au dat vinăriciul[2] domnescu de preste tot hotarul satului cu polconul[3] și cu părpărul[4] precum iau după obicei să ia sfânta mănăstire.''[5]

În același document din 30 august 1673 găsim consemnate și ,,Odoarele ce au făcut doamna Maria'' bisericii schitului Fedeleșoiu și anume: ,,O evanghelie (loc gol) tiparnică ferecată peste tot cu argintu și poliită trage argintul evanghelii o scândură dram 188, altă scândură dram 200, călcâiul cu vergelile cu tot dram 98, și iar o cruce ferecată cu argint frumoasă și poliită, argintul crucii trage dram 75; și au dat un potir frumos de argint și poliit cu aur, și au dat un disc de argint semnat Hristos mitutel în mijloc cu savat[6], și au dat zviază[7] și lingură de argintu frumoase și copie de argintu care trag acestea toate, potirul, discos, zviazda[8], copia, lingura dram, și iarăși au dat o cădelniță de argintu care trage dram 270 și iarăși au dat candele trei de argintu candelile cu zalile lor dram.''[9]

La doar câteva luni după începerea lucrărilor la ridicarea bisericii schitului Fedeleșoiu, mai exact în noiembrie 1673, domnitorul Grigore Ghica I fiind mazilit a luat calea exilului la Constantinopol, însoțit de Doamna Maria. Astfel încât, așa cum este precizat în pisania bisericii schitului Fedeleșoiu din 1702, continuarea și isprăvirea lucrărilor acestuia ,,au rămas asupra Preasfințitului Mitropolit chir Varlaam'', care ,,s-a nevoit de au isprăvit acéste toate câte se văd cu toată podoaba''[10]

Mitropolitul Varlaam atât cât a fost mitropolit al Țării Românești (1672, 24 dec.-1679, 15 apr.) dar și apoi ca proin mitropolit până la adormirea sa în Domnul la mănăstirea Cozia în ziua de 18 noiembrie 1702, s-a preocupat constant de ,,mănăstirea noastră de la Fedeleșciori'', cum o numea în diata sa din 15 noiembrie a aceluiași an. Dar, iată ce scria în diata sa mitropolitul Varlaam: ,,...fiind bolnav pînă la moarte, am poruncit călugărilor noștri, care s-au aflat pre lîngă noi, de ne-au adus de la mănăstirea noastră de la Fedelesciori la această sfântă mănăstire Coziia, vrând cu tot sufletul unde ne-au fost începaperea să ne fie și sfârșirea, să ni să îngroape oasele la această mănăstire.''[11]. Într-adevăr, trei zile mai târziu, mitropolitul Varlaam a adormit în Domnul fiind îngropat ,,în tinda bisericii (Cozia) dinspre strana cea mare''[12]

Preocuparea mitropolitului Varlaam față de ctitoria sa de la Fedeleșoiu s-a manifestat prin înzestrarea acesteia cu numeroase moșii și vii- pe care nu le amintim însă aici- dar și cu dăruirea unor obiecte de cult și cărți liturgice menționate în documentul din august 1673 inserat la ,,Fila 248'' a condicii mănăstirii Pantelimon: ,,Ce au dat părintele Varlaam din argintu o cădelniță de argintu trage dram (loc gol), o cruce de argintu ferecată au dat părintele Varlaam o liturghie de Moscu, un octoih, până acu să începe mănăstirea Fedelesciori pentru gătire...''[13] Tot din cele aflate în aceeași condică, Nicolae Iorga scria în 1903 că schitului Fedeleșoiu ,,Părintele Varlaam'' dă ,din arginturi': ,,o cadelniță, o cruce, o liturghie de Moscu, un ohtoih''[14].

Profesorul Teodor Mavrodin scria în cartea sa tipărită în 2005 că biserica schitului Fedeleșoiu a primit în dar un al doilea sfânt Antimis din partea mitropolitului Grigorie al II-lea al Ungrovlahiei (1760-1787): ,,La inspecția revizorului ecleziastic din 8 iunie 1866 s-a găsit un al doilea sfânt antimis cu moaște'', ,,de la anul 1773, de la înălțatul mitropolit Grigorie.''[15]. Iată, deci, că biserica schitului Fedeleșoiu s-a învrednicit să primească în dar un sfânt Antimis de la însuși mitropolitul Țării Românești în 1773. Cu atât mai mult cu cât mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) a fost cel care a tipărit ,,în jur de 40 de cărți de slujbă și de învățătură teologică''[16], precum și cel care în 1776 a primit din partea patriarhului ecumenic Sofronie (1774-1780) titlul de ,,locțiitor al scaunului Cezareii Capadociei'', purtat și în prezent de Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

În 1910, după ce preotul Domninic N. Ionescu (1887-1938) a cercetat biserica Fedeleșoiu, acesta avea să scrie că în acel an: ,,Dintre odoarele cu care a fost înzestrată biserica nu mai este astăzi de cât un singur Potir făcut din cădelnița dăruită de Varlaam și lucrat chiar în mănăstire.'' Totodată preotul Dominic N. Ionescu mai adăuga la nota din josul aceleași pagini că: ,,Potirul este lucrat în relief și are inscripția: Făcut din cădelnița de argint care a fost a răposatului Mitropolit Varlaam în schitul Fedeleșoiu 1841, Iunie 15.''[17]

După venirea lui N. Iorga în 1912 la biserica schitului Fedeleșoiu[18], istoricul scria despre odoarele acestuia: ,,O Neacșa dă odoare: Evanghelia ferecată cu argint, ,,trăgând o scândură dramuri 188, altă scândură dramuri 200, călcâiul cu vergelele cu tot dramuri 98'', crucea, potirul, discosus pe care e ,,semnat hristos, mitutel'', ,,în mijloc cu savat zveazda[19], lingura, copia, cadelnița, candela cu ,,zalele''. Vlădica adaugă o cadelniță, o cruce o ,,liturghie de Mosc''.[20]

Referitor la cele scrise de Nicolae Iorga în 1912, ca urmare a cercetării sale la Fedeleșoiu, se cuvin precizate următoarele: a) ,,O Neacșa dă odoare'' este jupâneasa Neacșa, dar care nu dă odoare bisericii schitului Fedeleșoiu, ci potrivit celor consemnate în documentul din august 1673 din condica mănăstirii Pantelimon, Fila 248, de care am amintit mai sus, este cea care a vîndut împreună cu ,,feciorii ei'' Doamnei Maria ,,satul Goleștí''. Iar odoarele enumerate de N. Iorga au fost date bisericii schitului Fedeleșoiu de Doamna Maria a domnitorului Grigore I Ghica.[21]

Ioan Opriș în cartea sa ,,Monumente istorice din România (1850-1950)'', scrie că la Fedeleșoiu, ,,în jurul bisericii, în cei dintâi ani ai veacului nostru'', (adică, ai secolului al XX-lea, n. n.), ,,mai stăruiau ruinele casei domnești cu vreo 15 încăperi și pivniță, iar așezământul păstra încă valoroase însemne''[22]. Iar despre acele ,,valoroase însemne'', Ioan Opriș preciza în nota 15 de la aceeași pagină 142: ,,Între acestea, un potir de argint cu inscripția realizării lui dintr-o cădelniță dăruită de Varlaam, disc de agint datat 1842, 9 candele de argint datate 14 mai 1840, icoană reprezentându-l pe Iisus, pictată de monahul Dionisie în 1826, 3 penticostare din 1792 și a.''[23].

Respectivul potir de argint de la biserica din Fedeleșoiu datează din ,,15 iunie 1841'' și are ,,29 cm înălțime și 10,5 cm diametru cupei; literă de 0,4 cm, săpată pe suportul obiectului;''[24].

Se cuvine amintit în același timp că în 1826 au fost dăruite bisericii schitului Fedeleșoiu două icoane pe lemn, ,,De Dionisie monah; 1826'', potrivit inscripției identice de pe acestea; una înfățișând pe Maica Domnului cu Iisus, aflată ,,în încăperea muzeu, din Clopotnița lăcașului'', iar cealaltă cu Mântuitorul ,,din pronaosul lăcașului.''[25]

Din anul 1842, biserica schitului Fedeleșoiu poseda o ,,Cruce de lemn sculptat îmbrăcat în argint de 25/13 cm, păstrată într-un dulap din pronaos; literă de 0,3 cm, săpată pe suportul obiectului.''[26]. De altfel, se pare că vestitul meșter de cruci de cult, din lemn, Mușat diaconul din Opătești, din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, care ,,a realizat neprețuite comori de artă populară de factură bisericească'' a fost ,,școlit'' poate chiar la ,,schitul Fedeleșoiu''[27]. Mai ales că ,,Crucile de cult ale meșterului Mușat au intrat în alcătuirea inventarului obiectelor de cult ale bisericilor din ... Dăești.''[28]. Or, localitatea Dăești este vecină cu Fedeleșoiu și schitul acestuia.

Demn de semnalat este și faptul că mitropolitul Varlaam a înzestrat ctitoria sa de la Fedeleșoiu și cu cărți. Una din acele cărți dăruită de mitropolitul Varlaam schitului Fedeleșoiu fiind cea menționată de Gabriel Ștrempel în ,,Catalogul manuscriselor românești'': ,,3352 1675 (f.62^{v}); 67 f.; 20x15 cm''.

F. 1: <Catehism>. Întrebări și răspunsuri spre învățătura coconilor tineri în școală, pentru credința pravoslavnică, pre scurt. Carte de întrebare și răspunsuri. F. 63-66^{v} albe.

Însemnări: F. 62^{v}: ,,Această carte s-au scris de pre alt izvod den porunca părintelui chir Varlaam, mitropolitul a toată Țara Ungrovlahiei, în zilele bunului creștin și domn a toată Țara Rumânească Io Duca voevod. Și o am scris eu, Fota gramaticul domnesc, vă grad București, în anii de nceputul lumii 7183 și de la Hristos <1675>, în luna fevruarie 15 dni.'' 67^{v}: ,,Această carte rămâne să fie la sf. Mănăstire de la Fedelesciori <Argeș>, ... fiind zidită de părintele chir Varlaam, mitropolitul Țării Rumânești.'' F. 67: Socoteli diverse. Textul este scris în semiuncială, cu cerneală rădăcinie. Unele cuvinte sînt scrise cu roșu. Legătură artistică în piele. Cumpărat la 16 iune 1958. Oferta Parisianu.''[29]

Cât privește odoarele dăruite bisericii schitului Fedeleșoiu, de-a lungul timpului, din păcate nu s-au păstrat toate de către slujitorii ei și ai schitului. Deja, de altfel, domnitorul Țării Românești Scarlat Ghica (august 1758-5/16 iun. 1761) (prima domnie) în hrisovul său din 25 mai 1759 (7167), păstrat în condica mănăstirii Sfântul Pantelimon la ,,Fila 49-50'', amintea despre lipsa de grijă față de ,,odoarele sfintei mănăstiri'' Fedeleșoiu și a ,,moșiilor'' acesteia de către ,,iconomul'' ei, ieromonahul Ioanichie, astfel: ,, ... că din vremea ce au fost iconom la această sfântă mănăstire un ieromonah anume Ioamichie din necuvioase umbletele lui s-au fost răpus mai toate odoarăle sfintei mănăstiri, iar scrisorile toate de care neavând cu ce să caute cuprinsurile moșiilor ei ce au iconomisit în urmă s-au fost vecini împrejur răi de au fost cuprins cine ce au vrut: ...''[30].

NOTE: **1)** ~~Dr.~~ Toma Rădulescu, Mărturii documentare privitoare la mănăstirea Fedeleșoiu-Vâlcea, păstrate în condica Mănăstirii Spitalului Pantelimon de lângă București, în ,,Mitropolia Olteniei'', An. LIV, 2002, nr. 1-4, p. 65. **2)** Vinăriciu domnesc era darea vinului, ca venit domnesc. **3)** Plocon sau polcon este ,,dare extraordinară, ulterior și curentă, făcută în anumite condiții unei autorități sau unei persoane.''. (Mihail M. Andreescu, Documente muntene referitoare la Mitropolia Țării Românești,Mănăstirea Argeș și Episcopia Argeșului. Anii 1492-1823.(Scoase din Condiciile Mitropoliei Țării Românești și Episcopiei Argeșului). București, Editura Publistar, 2005, p. 408). **4)** Părpăr este ,,dare în bani pe vin; dare în bani asupra produselor destinate comerțului, deci vinul destinat comercializării.''. (Mihail M. Andreescu, op. cit., p. 406). **5)** Dr. Toma Rădulescu, art. cit., p. 65. **6)** ,,Savat''. În mijlocul discosului, semnat (= gravat) este Iisus Hristos mitutel cu savat (Sava [o] t) scris deasupra. **7)** ,,Zviază''. Vezi ,,Zviazda''. **8)** ,,Zviazda'' sau ,,zveazda'' este steluța pusă deasupra discului și cea mai veche atestare datează din 1588. (Vezi ,,Dicționarul limbii române''. Serie Nouă, tom. XIV, Litera Z, București, Editura Academiei Române, 2000, p. 405).

(Continuare în pag. 14)

UN STRĂLUCIT EMISAR DIPLOMATIC AMERICAN LA BUCUREȘTI RECUNOAȘTE: BUCOVINA ȘI BASARABIA - ȚINUTURI ROMÂNEȘTI

„Provincia Basarabia, aparținând acum Rusiei, și Bucovina, anexată Austriei în secolul trecut, sunt în întregime românești ca populație”. (dr. Eugene Schuyler)

Tanța TĂNĂSESCU

Unul dintre cei mai cunoscuți diplomați de peste ocean, dr. Eugene Schuyler (1840-1890), aflat la post în România în perioada de mari prefaceri prin care trecuse țara noastră, a cunoscut îndeaproape poporul nostru, atât sub aspect social, cultural, istoric sau geografic, dar și din punct de vedere etnic, lingvistic, politic sau economic. A învățat limba română, iar în anul 1885 a fost ales membru de onoare al Academiei Române. Este unul dintre cei mai străluciți diplomați americani de-a lungul timpului, fiind primul funcționar de rang înalt din diplomația de peste Ocean, și un avizat cunoscător al problemelor Rusiei (1867, consul al SUA la Moscova; 1869, consul la Reval; 1870-1876, secretar de legație la Sankt Petersburg), cu doctorat la Yale University (1861).

În anul 1868 l-a vizitat pe Lev Tolstoi la reședința sa, iar mai târziu a tradus din opera acestuia. A călătorit prin Rusia și Asia Centrală și a scris despre călătoriile sale pentru National Geographic Society, tipărind aceste însemnări sub titlul „Note de călătorie în Turkestanul rusesc, Khokand, Bukhara, și Kuldja”.

A fost numit consul general al SUA în Romania (1880-1882), apoi însărcinat cu afaceri și din nou consul general în Romania, ulterior ministru acreditat pentru România, Serbia și Grecia (1882-1884).

În anul 1884 a publicat monumentala lucrare dedicată lui Petru cel Mare, citată de atunci în toate lucrările științifice. În 1890 este numit consul general al SUA în Egipt, dar se îmbolnăvește de malarie și moare în același an, la Veneția.

Potrivit uzanțelor americane, depeșele diplomatice de la și spre București sunt păstrate în Arhiva Departamentului de Stat al SUA. Separat de acestea mai există încă un lot însemnat de acte personale, păstrate la Biblioteca Congresului SUA, Secția Manuscrise, (1000 piese arhivistice în limba engleză, franceză, greacă și rusă, constând în manuscrise, acte, rapoarte, scrisori, însemnări, fotografii, ziare, tipărituri, desene în peniță), aparținând de asemenea dr. Eugene Schuyler, din perioada 1868-1889. O parte dintre ele se găsesc pe microfilm. Documentele au provenit din donația oferită de Elizabeth S. Stevens în 1917 precum și din achiziții datând din 1942 și 2018. Între aceste documente se remarcă îndeosebi corespondența întreținută cu demnitari străini, șefi de stat, politicieni, scriitori, poeți, artiști, tratând subiecte variate, dintre care predomină cele referitoare la chestiuni diplomatice, evenimente sociale, personalități culturale importante ale vremii.

O importanță aparte o reprezintă dialogul epistolar avut de dr. Eugene Schuyler cu Regele Carol I, Titu Maiorescu și Mite Kremnitz, referitor la perioada petrecută ca reprezentant diplomatic al SUA în România, persoanele întâlnite cu această ocazie. De asemenea, o serie de scrisori personale, trimise de la București soției sale Gertrude prezintă un mare interes documentar. Documentele originale, donate Bibliotecii Academiei Române, în cursul anului 2019, de către P.C. Părinte prof. dr. Theodor Damian, de la New York, provenind din fondul personal al diplomatului dr. Eugene Schuyler, aflat la Biblioteca Con-gresului de la Washington, sunt o bogăție de date de interes istoric și literar.

Revenind la titlul acestui articol, la data de 29 oct. 1880, ministrul american la București, dr. Eugene Schuyler, a trans-mis un raport diplomatic concis, adresat secretarului de stat al SUA, Charles Payson, oferind un tablou cuprinzător privind teritoriul României, subliniind predominanța numerică a populației românești în toate provinciile istorice, sorgintea acesteia, trăsăturile limbii române. Iată ce scrie dr. E. Schuyler: „România propriu-zisă, așa cum este ea în prezent constituită, cuprinde cele două provincii, Valahia și Moldova, și formează un fel de mare semilună, mărginită în exterior de Dunăre și Prut și în interior de munții Carpați. De la Tratatul de la Berlin încoace, la aceasta s-a adăugat o porțiune a vechii provincii ... Dobrogea, până la sud de Dunăre, astfel încât gurile Dunării sunt acum fie cuprinse în teritoriul românesc, fie adiacente acestuia”. (cf. Petre Dan – Străulești, „Atlas Istoric Ilustrat al României” – Hotarele românismului în timp, Ed. Litera, 2015, p. 56). În ceea ce privește populația României propriu-zise, el arată că este ”locuită de o populație omogenă, care vorbește aceeași limbă. La ultimul recensământ din 1859, populația era de 4.424.961, iar acum este apreciată la 5 500 000. Provincia Basarabia, aparținând acum Rusiei, și Bucovina, anexa-tă Austriei în secolul trecut, sunt în întregime românești ca populație”. Cât privește populația din Transilvania și din mai multe județe din Ungaria, diplomatul aprecia obiectiv faptul că „românii formează peste două treimi din populație. Incluzându-i pe aceștia, neamul românesc ar reprezenta aproximativ 9 milioane și jumătate de locuitori.” Subliniază, de asemenea, ideea latinității poporului român, arătând că „toate aceste ținuturi fac parte din ceea ce era în antichitate provincia romană Dacia”.

Bun cunoscător al istoriei acestei părți a continentului european, dr. Eugene Schuyler adaugă: „După toate probabilitățile, ei sunt descendenți ai neamurilor antice care s-au latinizat prin contactul cu Roma”. Este convins că „limba lor, latină în formă”, are particularitățile specifice, provenind de la locuitorii autohtoni, la care s-au adăugat cuvinte slavone în vocabular (circa două cincimi). Apreciază că „Neamul românesc, cu meritele și hibele lui, are o mare calitate- constanța pe care o vădește nu numai în felul în care și-a păstrat ființa, deși țara a fost expusă mulți ani puterilor rivale, ci și în modul în care așezările sale au sporit și s-au răspândit” atât în nordul Carpaților, cât și în sudul Dunării.

Trimis la post la Atena, dr. Eugene Schuyler a avut ocazia să cunoască componența etnică a Peninsulei Balcanice, arătând că „mai există încă în munții Greciei, în Thessalia și Epir, mulți oameni din același neam, cunoscuți în general drept cuțovlahi”. Fiind interesat de evoluția situației din Peninsula Balcanică, ministrul american a făcut dese deplasări la Belgrad, Atena, Salonic, Constantinopol iar în preajma Războiului de la 1877-1878 a străbătut în mod special zonele de conflict dintre populația bulgară și armata de ocupație turcă, scriind rapoarte diplomatice obiective.

Una dintre rutele parcurse în mod frecvent de acesta spre Belgrad trecea prin Mehadia (Herculane), traversa Dunărea, însă de fiecare dată poposea câteva zile la Herculane. El a fost pur și simplu îndrăgostit de această localitate cu potențial turistic imens. În scrisorile trimise de la București soției sale, Gertrude, diplomatul se arată încântat de locurile vizitate.

O parte dintre aceste scrisori sunt trimise din „Herculanebad”, ceea ce arată faptul că, pe la 1882, stațiunea era o perlă a turismului, unde diplomatul american obișnuia să petreacă câteva zile de odihnă.

În scrisorile domestice, trimise de la București sau din orașele Transilvaniei, majoritatea fiind adevărate confesiuni adresate soției, Gertrude, sau prietenilor săi politici de peste ocean, aflăm despre întâlnirile cu personalități de rang înalt din România (se știe că era adesea invitat la T. Maiorescu, unde a avut ocazia să îl aprecieze pe Mihai Eminescu), fiind menționate nume cunoscute precum Regele, Regina, Primul Ministru, Ministrul de Externe, sau personaje ilustre ale culturii române, cu care avea captivante discuții în saloanele literare bucureștene: T. Maiorescu, Mite Kremnitz, Vasile Alecsandri, Al. Odobescu etc. Mai presus de toate, însă, rămân aceste constatări obiective ale acestui diplomat american referitoare la români.

OBIECTE DE CULT ȘI CĂRȚI LITURGICE DĂRUITE BISERICII SCHITULUI FEDELEȘOIU

(Urmare din pag. 13)

[9] Dr. Toma Rădulescu, art. cit., p. 66. [10] Academia Română. Institutul de Istorie ,,N. Iorga’’. Inscripții medievale și din epoca modernă a României. Județul istoric Argeș (sec. XIV-1848). Cu o introducere, indicații bibliografice, repertoriu cronologic, note explicative, anexe și indici de Constantin Bălan. Editura Academiei Române, București, 1994, p. 308. [11] Preotul Niculae Șerbănescu, Varlaam Mitropolitul Țării Românești, Părintele tipografiei bucureștene (1672-1679), în ,,Biserica Ortodoxă Română’’, An. LXXVI, 1958, nr. 12, p. 1157. [12] Arhimandrit Gamaliil Vaida, Mănăstirea Cozia, vestita ctitorie a lui Mircea Voievod cel Mare. 600 de ani de existență ..., Râmnicu Vâlcea, 1986, p. 187. [13] Dr. Toma Rădulescu, art. cit., p. 66. [14] N. Iorga, Studii și documente cu privire la Istoria Românilor. Vol. V. Cărți domnești, zapise și răvașe. Partea I. XII ,,Extrase dintr’o condică ...’’. Editura Ministerului de Instrucție. București. Stabilamentul grafic I. V. Socecu, București, 1903, p. 484. [15] Prof. Teodor Mavrodin, Episcopia Argeșului 1793-1949, Pitești, 2005, Editura și Tipografia EUROPRODUCT, p. 279-280. [16] Pr. Dr. Florin Șerbănescu, Mitropolitul Grigorie (II) 1760-1787, în vol. ,,Domnitorii și ierahii Țării Românești - Ctitoriile și mormintele lor’’ - Editura ,,Cuvântul Vieții’’ a Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, 2009, p. 543-545. [17] Pr. Dominic N. Ionescu, Schituri și biserici de sat. Note de drum și însemnări de demult. București. ,,Tipografia Capitalei’’, 1931, p. 21. Aici se cuvine precizat că Preotul Dominic N. Ionescu scria la începutul articolului ,,Schitul Fedelești’’, inserat în lucrarea sa ,,Schituri și biserici de sat...’’: ,,Acum șaptesprezece ani, mă tindeam să reconstitui cu gândul clădirile arse acum 40-50 de ani.’’. (p. 14). În timp ce la sfârșitul acestei lucrări Pr. Dominic N. Ionescu indica data de ,,15 iulie 1927’’. (p. 25). Prin urmare, Preotul Dominic N. Ionescu a cercetat biserica fostului schit Fedelești în 1910. Cu precizarea că Preotul Dominic N. Ionescu a publicat lucrarea sa ,,Schituri și biserici de sat...’’ în 1931. Totodată, de remarcat că pe inscripția potirului din 1841 schitul apare cu numele ,,Fedelești’’. [18] În 1912, Fedelești era comună alcătuită din ,,satele Goranu, Fedelești, Fețeni, Racovița, Silistra, Sticlărie și Lespezi’’. (Relu Stoica, Runcu, satul de dincolo de păduri. Editura Casei Corpului Didactic. Buzău, 1998, p. 60). Iar cu câțiva ani mai înainte fusese ,,comuna Fedelești Runcu’’. (Al. G. Gălășescu, Eforia Spitalelor Civile din București, II. Monastirea Fedelești. București, 1906, p. 53). [19] Adică steluța, folosită la Proscomidie. [20] N. Iorga, Schitul Fedelești, în ,,Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice’’, fasc. 17, ian.-mart., An. V, 1912, p. 35. [21] Vezi Dr. Toma Rădulescu, art. cit., p. 65. [22] Ioan Opriș, Monumente istorice din România (1850-1950), Editura Vremea, 2001, p. 142. [23] Ibidem. [24] Constantin Bălan, Inscripții medievale și din epoca modernă a României. Județul istoric Argeș (sec. XIV-1848). Editura Academiei Române. București, 1994, p. 310. [25] Ibidem, p. 316. [26] Ibid., p. 311. [27] Pr. Lector dr. Radu Tascovici, Istoria Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului. Curtea de Argeș, 2015, p. 243. [28] Ibidem. [29] Gabriel Strempel, Catalogul manuscriselor românești. B: A: R: 3101- 4413. Editura Științifică și enciclopedică. București, 1987, p. 98. [30] Toma Rădulescu, art. cit., p. 83.

ISTORIA SCULPUTRII ROMÂNEȘTI - AUGUST

GETA CARAGIU (**6.08**.1929 Argos, Orestiko, Grecia – 11.03. 2018)

Sculptoriță (sora actorului Toma Caragiu), a lucrat ca profesoară la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu“ din București, secția Sculptură. Lucrări de artă monumentală (selectiv): „Două fete“ (sculptură în piatră expusă în parcul Herăstrău); „Balade și legende“ (sculptură în piatră, expusă în parcul Tei); „Statuia lui Mihai Viteazul (turnată în bronz și amplasată în Piața Unirii din Oradea); Statuia istoricului Vasile Pârvan (amplasată în fața Muzeului Județean de Istorie din Bacău); Bustul lui Toma Caragiu (lucrare în bronz, amplasată la Ploiești

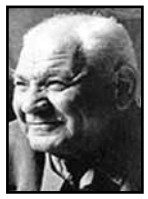

VIRGIL FULICEA (**9.08**.1907 Vaida-Recea, Făgăraș – 17.01.1979 Cluj)

Sculptor, a urmat școala primară în satul natal și Liceul „Radu Negru“ din Făgăraș. A absolvit Academia de Arte Frumoase din Cluj (1932) și apoi Facultatea de Științe Juridice și Economice din Cernăuți (1934). A lucrat ca profesor la Liceul „Sf. Vasile cel Mare“ din Blaj, profesor la Liceul de Artă din Cluj, profesor la Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu“ din Cluj. Lucrări de artă monumentală (selectiv): Bustul lui Emil Racoviță (bronz, amplasată în fața Institutului de Speologie din Cluj), Statuia lui Baba Novac (bronz, amplasată lângă Bastionul Croitorilor din Cluj).

RICHARD HETTE (**11.08**.1890 Piatra Neamț – 17.07.1981 București)

Sculptor, a absolvit Școala de Arte Frumoae din Iași (1913), a participat la Primul Război Mondial, având gradul de locotenent, fiind sculptor de front pe lângă Marele Cartier General. După război a studiat la Școala Națională Superioară de Arte Frumoase din Paris, absolvind-o în 1919. A lucrat la Paris ca membru al Școlii Romane de la Fontenay-Aux-Roses și apoi ca profesor la Academia de Arte Frumoase din București. Lucrări de artă monumentală (selectiv): „Mihai Eminescu“ (bust, amplasat la Muzeul Literaturii Române din Iași); „Ion Creangă“ (bust, amplasat la mormântul scriitorului din Iași); „A. D. Xenopol“ (bust amplasat la Universitatea din Iași); „Constantin Ramadan“ (bust, la Muzeul Teatrului din Iași).

ZOE BĂICOIANU (**15.08**.1910 Predeal – 8.03.1987 București)

Sculptoriță, a urmat Școala de Arte Frumoase din Paris și apoi Școala Română din Roma. A lucrat ca profesoară la Institutul de Arte Frumoase „N. Grigorescu“ din București. Lucrări de artă monumentală (selectiv): „Tineri sportivi“ (1960, basorelief pe Sala Sporturilor din Constanța); Basorelief de pe fațada Operei Române din București; Monumentul Eroilor Patriei din București (amplasat în fața Universității Naționale de Apărare (1957); „Femeia gânditoare“ (amplasată pe clădirea Universității „Al. Ioan Cuza“ din Iași).

GHEORGHE D. ANGHEL (**22.08**.1904 Turnu-Severin– 9.04.1966 București)

Sculptor, a urmat școala de Arte Frumoase din București și apoi la Paris sub îndrumarea lui Antoine Injalbert. A lucrat în general în bronz și foarte rar în piatră, obținând o serie de premii (selectiv): Premiul „Anastase Simu“ 1940; Premiul Meritul Cultural (1947); Ordinul Muncii Clasa a II-a 1964; Artist al poporului 1966. Lucrări de artă monumentală (selectiv): „Theodor Pallady“ (1938, Muzeul din Craiova); „George Enescu“ (sculptură în piatră, amplasată în fața Ateneului Român, 1945); „Dinu Lipatti (bust, 1957, expus în fața Ateneului Român); „Mihai Eminescu“ (1958, Botoșani); „Emil Racoviță“ (1964, bust, expus în stațiunea Banyuls-sur-Mer, Franța; „Mihai Eminescu“ (statuie în bronz la Ateneul Român).

ȘTEFAN IONESCU - VALBUDEA (**27.08**.1856 București – 21.05.1918 București)

Sculptor, a urmat cursurile Școlii de Arte Frumoase din București, la clasa prof. Karl Stock, apoi obținând o bursă a studiat la Paris, în atelierul lui Emanuel Fremiet. Cele mai importante lucrări ale sale sunt: „Mihai nebunul“, cu care a obținut o medalie la Salonul Oficial de la Paris, 1885); „Învingătorul“, cu care a obținut Medalia a III-a la Expoziția Internațională de la Paris, 1889); „Speriatul“, „Copil dormind“. Majoritatea lucrărilor sale au fost doar modelate în ghips, el nereușind sa strângă fonduri pentru turnarea lor în bronz. „Mihai nebunul“, „Nebunul“, „Speriatul“ și „Femeia odihnindu-se“ au fost turnate în bronz abia în anii 1960, după care au fost introduse în patrimoniul național, în clasa tezaur.

PAUL VASILESCU (**31.08**. 1936 Valea Botei, Buzău – 2.04.2012)

Sculptor, a absolvit Academia de Artă București (1961) la clasa prof. Boris Caragea. A participat la numeroase expoziții naționale și internaționale (selectiv): Bienala Internațională de Sculptură Dantescă de la Ravena (1975); Trienala Internațională de Artă Plastică de la New Delhi (1979); Expoziția de la Casa Americii Latine la București (1993). A obținut numeroase premii (selectiv): Premiul pentru Artă Monumentală (1967); Premiul pentru sculptră (1968); Premiul Academiei Române (1971); Premiul Ministerului Culturii (1973). Lucrări de artă monumentală (selectiv): Statuia lui Petru II Mușat (Suceava, 1976); Bustul lui Nichita Stănescu (București, 1984); Eroica (Calea Lipovei, Timișoara, 1992); Statuia lui Al. Ioan Cuza (bronz, 2004, Aleea Mitropoliei).

Emil MANZUR

MINUNEA DE PE LOTRU - 2022!

(Urmare din pag. 9)

Nu vreau să diminuăm rolul nimănui în această extraordinară construcție energetică, dar trebuie să subliniem, să amintim numele lui Dorin Pavel, pe al dlui Sabovici Victor, Cocoș Gheorghe-fost ministru, Prelipceanu - director la Energo Montaj;Solly Kamenitzer-șef la barajul Vidra...pe dl Predoiu, pe șefii mei: d-nii Bucur și Alexe!... După slujba din biserică și pomana tradițională, participanții au servit o masă oferită de parohia Mălaia…

(III)
ZILELE COMUNEI VOINEASA - 2022
DESFĂȘURATE ÎN SCUARUL HOTELULUI VOINEASA!

La ora 16:00, 16 iulie 2022, în fața hotelului care ne aduce atâta suferință pentru că este scos din funcțiune și pe care nu-l deplânge nimeni! care are și o sală excepțională de spectacol și care, probabil, este lăsată în vraiește ne-am adunat cu mic cu mare să deschidem Zilele Comunei Voineasa 2022, zi deosebită, căci această localitate, cetățenii ei, merită! Comună care a trecut *prin foc și sabie* (mai puțin cu vărsare de sânge), mai mult cu foc incandescent atunci când au început lucrările de hidroamenajare ale Hidrocentralei de pe Lotru, rezultând minunea care există și astăzi; și mai puțin prin sabie, după 1989, când cineva a montat-o deasupra capului comunei și a amenințat-o că va cădea și ucide atunci când oricine va încerca să reia lucrările de dezvoltare, îmbunătățire a așa zisului parc- sat- oraș olimpic!...Merită, căci în ciuda oricărei amenințări, la Vidra, a reușit să facă ceea ce nu a reușit nimeni în acest deceniu mai mult decât rușinos, pentru noi, pentru români!... să construiască noua pârtie de schi deasupra lacului de acumulare de la Vidra.

Zilele Comunei Voineasa-2022! Primarul **Gabriel Sebastian Năstăsescu** împreună cu Mihai Sporiș (acest fiu veritabil al Voinesei și al Hidroenergeticii), împreună cu șefii celor două Asociații extrem de tinere, la figurat: Clubul Montan Lotru Voineasa condus de Corina Oprescu, care an de an aduce laurii concursului Lira Litoralului (Doamne ce conexiune!...Muntele împreună cu Marea) la Voineasa, și la propriu: Societatea culturală „Descoperă Voineasa” condusă de Horia Brănescu, au deschis Zilele Voineasa 2022! Foarte tânăra asociație *Descoperă Voineasa* a creat cadrul fotografic foarte bogat în imagini cu lucrările hidroenergetice de la construcția hidrocentralei (ansamblu colosal cu o expoziție colosală) Lotru, iar Clubul Lotru- Voineasa a înjghebat o masă pe care a pus trofeele câștigate la Lira Litoralului din acest an... Primarul Voinesei a mulțumit tuturor participanților, și așa cum îl știm, mai hotărât și decis în fapte și mai puțin în discursuri, a predat microfonul lui Mihai Sporiș; acesta, avîndu-l „în spate” și pe fratele Gh Sporiș (și pe mine, reprezentantul Intol Press, m-a avut în față căci îl filmam) pe o căldură toridă a dat curs unui discurs extrem de organizat, amplu - inclusiv lansarea celor două cărți; a dumnealui: „Și eu am fost... pe Lotru” și a lui Ion Nălbitoru (prezentată chiar de autor) o monografie a Concursului Național de proză scurtă, *Legendele Lotrului*...o veritabilă și foarte reușită apariție editorială a Editurii *Franco*, Brezoi, 2022; autori fiind Cristina & Ion Nălbitoru.

Peter KIS, și el de față, mini-editorialistul nostru de la Cultura *vâlceană,* a apreciat considerabil cele două topoganele gigant de culoare roșie montate în fața hotelului *Voineasa* pe care le-a utilizat din plin, dar a regretat absența tiribombei tradiționale cu care abia se obișnuise la ultimul Târg de Florii de la Galicea...

BILL GATES - CUM SĂ EVITĂM UN DEZASTRU CLIMATIC (Urmare din pag. 6)

În primul capitol realizatorul explică mai detaliat de ce trebuie reduse emisiile la zero și cum va afecta creșterea temperaturii oamenii de pe întreaga planetă. Trebuie să ajungem la zero pentru că gazele cu efect de seră captează căldura și determină ridicarea temperaturii la suprafața Pământului. Ajunse în atmosferă gazele rămân în acest înveliș geografic foarte multă vreme; în jur de o cincime din dioxidul de carbon emis astăzi va persista încă 10.000 de ani.

În capitolul 2 face o evaluare realistă a obstacolelor care trebuie depășite și prezintă provocările pe care le avem de înfruntat. Se referă la combustibilii fosili care sunt prezenți peste tot încât este greu să identificăm toate modurile în care aceștia și alte surse ale gazelor cu efect de seră ne afectează existența și dă exemple din viața cotidiană: periuța de dinți conține, mai mult ca sigur, plastic, care este fabricat din petrol, un combustibil fosil.

Capitolul 3 prezintă câteva statistici derutante și câteva întrebări care ne sunt de folos în cadrul oricărei conversații despre schimbările climatice. În cadrul acesteia trebuie să luăm în calcul toate activitățile oamenilor care produc gaze cu efect de seră (electricitatea, autovehiculele, producția de oțel și ciment, agricultura etc.) Motivul pentru care în lume se emite o cantitate atât de mare de gaze cu efect de seră este că tehnologiile actuale de producere a energiei sunt cele mai ieftine posibile.

Capitolele 4-9 sunt cele mai consistente; în ele sunt defalcate ariile în care tehnologia actuală ne poate ajuta în lupta împotriva schimbărilor climatice și unde este nevoie de inovații, fiind prezentate și oportunitățile de a le schimba. Cu luciditate, Bill Gates susține că pentru a se ajunge la zero emisii vor mai trece decenii, de aceea oamenii vor trebui până atunci să se adapteze la o planetă mai caldă.

În capitolul 10 sunt menționate politicile pe care le pot adopta guvernele statelor, iar în cel următor autorul propune un plan bazat pe îndrumarea primită de la experți în aceste domenii. În ultimul – 12 – recomandă ce poate face fiecare cetățean al planetei pentru a se ajunge la zero emisii, la evitarea unui dezastru climatic. Bill Gates subliniază că, în primul rând, avem nevoie de cooperare internațională și face o paralelă cu pandemia de COVID-19, când s-au făcut progrese remarcabile prin eforturi conjugate. Totodată va trebui să lăsăm știința, de fapt mai multe științe, să ne ghideze eforturile, iar soluțiile să se adreseze, în primul rând, oamenilor care au fost loviți cel mai aspru. Acesta este conștient de faptul că reducerea la zero a emisiilor poluante nu va fi simplă sau ușor de înfăptuit dar, dacă se urmărește planul pe care l-a elaborat, acest obiectiv este realizabil.

Am remarcat că autorul cărții este optimist și aduce câteva argumente: există ambiție, grație entuziasmului mișcării globale în creștere, condusă de tineri profund îngrijorați de schimbările climatice, speranțe mari în rezolvarea acestei probleme de importanță capitală și un plan amplu, practic și accesibil pentru a ajunge în timp util la zero emisii de carbon. Bill Gates consideră că este necesar ca în următorul deceniu să ne orientăm asupra noilor tehnologii și structuri de piață care să ne permită să stopăm emisiile de gaze cu efect de seră până în 2050. Știința ne spune că, pentru a evita o catastrofă climatică, țările bogate trebuie să ajungă la emisii zero net, până în 2050, 2030 nefiind un termen realist.

În opinia noastră aceste propuneri pot fi analizate de Organizația Națiunilor Unite, prin Organizația Meteorologică Mondială și discutate într-un viitor summit al ONU pe tema încălzirii globale. Problemele referitoare la utilizarea combustibililor fosili se complică din cauza crizei energetice actuale, care este agravată de războiul din Ucraina, de aceea opinăm că întreaga strategie trebuie reanalizată. Acest demers nu ar diminua valoarea certă a cărții renumitului magnat american Bill Gates.

TRAISTA CU PLANTE MEDICINALE

O plantă medicinală apreciată pentru proprietățile ei terapeutice, care crește în aproape toate locurile cu soare este:

PĂPĂDIA

Taraxacum officinale (păpădia) conține foarte multe vitamine, minerale și oligoelemente. Rădăcina se folosește sub formă de decoct (afecțiuni circulatorii, renale, hepatice, diabet, gută, obezitate), părțile aeriene sub formă de ceaiuri, iar frunzele sub formă de salate (curăță organismul de toxine).

Păpădia ajută în anemie, celulită, varice, hemoroizi, acnee, tulburări de metabolism,eczeme. De asemenea, rădăcinile de păpădie sunt folosite ca tratament cosmetic pentru un ten mai luminos.

Conține: vitamina C, vitamina D, vitamina A, vitamina K, calciu, potasiu, fier, magneziu, fosfor, zinc și fibre.

Să vă fie de ajutor!

Ana-Maria LAZĂR

Constantin Zărnescu este autorul acestei propuneri de monument în Râmnicu Vâlcea.

„Noi trebuie să vorbim întotdeauna despre cele două trăsături fundamentale ale românilor din acest spațiu: latinitatea și statalitatea! păstrarea statului!" (Răzvan Theodorescu, Cultura vâlceană nr 143, pag. 6, „MIRCEA CEL BĂTRÂN-600 DE ANI DE LA MUTAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU, 1418-2018")

Compoziție foto P. Cichirdan

APEL ARGEȘENI! VÂLCENI! SIBIENI!

AVEM TREI OBIECTIVE COMUNE ÎN ACEST PREZENT
PRIN CARE PUTEM TRANSFORMA VALEA OLTULUI ÎN RAI PE PĂMÂNT:

- CALE FERTATĂ DUBLĂ, ELECTRIFICATĂ, MARFĂ ȘI CĂLĂTORI, ÎNTRE: PITEȘTI- CURTEA DE ARGEȘ-RM. VÂLCEA-SIBIU
- RÂMNICU VÂLCEA-PUNCT NODAL DE MARFĂ PE CALEA FERATĂ
- SĂ FACEM AUTOSTRADĂ SPRE SIBIU ȘI PITEȘTI CU RAMIFICAȚII LA CĂLIMĂNEȘTI, OLĂNEȘTI, GOVORA, OCNELE MARI
- DN 7-CALE REGALĂ ÎNTRE EUROPA DE EST ȘI EUROPA CENTRALĂ ȘI DE VEST
- DECOLMATAREA SAU REAMENAJAREA LACURILOR DE PE OLT

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini și respectă Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetățenilor cu diverse preocupări culturale de la sat și de la oraș. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparțin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conținutului.

Revistă apărută cu sprijinul edililor vâlceni care iubesc cultura scrisă și al Arhiepiscopiei Râmnicului.

PDF în http://www.culturaarsmundi.ro și tipărit la Tg. Jiu, 25 august 2022

Ziar de cultură realizat de Asociația **ECOSTAR 21**
Editura **INTOL - PRESS,** prin **SC INTOL SRL** și **S.C. Tincont S.R.L.**

Director: Petre CICHIRDAN
Seniori editori: Arhim. Veniamin MICLE, Constantin ZĂRNESCU, Mihai SPORIȘ, Al Florin ȚENE, Ștefan DUMITRESCU, Ioan DURĂ
Minori editori: Simon-Peter KIS
Manager Intol Press on-line: Bogdan CICHIRDAN
Redactori: Ana-Maria LAZĂR, Leontina RUS
Colaboratori, publiciști (și fotoreporteri): Felix ȘIMA, Doina STROE, Emil MANZUR (coresp. Timiș), Claudia VOICULESCU, Simona Maria KIS, Ioana Florenrina IANA, Gheorghe SPORIȘ, Tanța TĂNĂSESCU, Silviu LAZĂR, Ilie GORJAN, Ligia NICOLESCU, Cristian Ovidiu DINICĂ, Mircea VASII, Maricela Paraschiva BUICESCU, Dragoș COMĂNESCU
Tehnoredactare computerizată: Ana-Maria LAZĂR
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel./Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.culturaarsmundi.ro
Preț: 3 lei